

Univerzita Palackého v Olomouci
Fakulta tělesné kultury

Porovnání herních charakteristik miniflorbalu 3+1 a 5+1
Bakalářská práce

Autor: Petr Stolín, Tělesná výchova – Historie se zaměřením na vzdělávání

Vedoucí práce: Mgr. Jan Bělka, Ph.D.

Olomouc 2020

Bibliografická identifikace

Jméno a příjmení autora: Petr Stolín

Název bakalářské práce: Porovnání herních charakteristik miniflorbalu 3+1 a 5+1

Pracoviště: Katedra sportu

Vedoucí bakalářské práce: Mgr. Jan Bělka, Ph.D.

Rok obhajoby bakalářské práce: 2020

Abstrakt: Hlavním cílem této práce je zjistit míru diferenciací v herních činnostech týmu mezi miniflorbalem 3+1 a miniflorbalem 5+1. Bakalářská práce se opírá o výsledky z pozorování utkání miniflorbalu kategorie mladších žáků. Pozorování probíhalo během sezóny 2019/2020 v regionu Královéhradeckého a Pardubického kraje.

Klíčová slova: Florbal, starší školní věk, miniflorbal, sportovní příprava dětí, sportovní výkon, herní výkon

Souhlasím s půjčováním bakalářské práce pro knihovní účely.

Bibliographical identification

Author's first name and surname: Petr Stolín

Title of the thesis: Comparison of game characteristics in minifloorball 3+1 and 5+1

Department: Department of sport

Supervisor: Mgr. Jan Bělka, Ph.D.

The year of presentation: 2020

Abstract: Main goal of this thesis is to find out measure of differentiation in the game activities of the team between minifloorball 3+1 and minifloorball 5+1. The bachelor's thesis is based on the results of observing minifloorball matches in the category U13. The observations took place during the season 2019/2020 in the Královéhradecký and Pardubický region.

Key words: Floorball, older school age, minifloorball, sports training of children, sport performance, game performance

I agree with lending of a bachelor's thesis for library purposes.

Prohlašuji, že jsem bakalářskou práci zpracoval samostatně pod vedením Mgr. Jana Bělky, Ph.D., a uvedl jsem všechny literární a odborné zdroje.

V Olomouci, dne 15. 5. 2020

.....

Děkuji vedoucímu mé práce, Mgr. Janu Bělkovi, Ph.D. za odborné vedení a poskytnutí cenných rad při psaní závěrečné práce.

Obsah

1	Úvod	8
2	Přehled poznatků	9
2.1	Charakteristika florbalu.....	9
2.1.1	Herní posty ve florbale	10
2.1.1.1	Útočník.....	10
2.1.1.2	Obránce	11
2.1.1.3	Brankář.....	11
2.2	Specifika miniflorbalu 3+1 a miniflorbalu 5+1	11
2.3	Sportovní výkon	14
2.3.1	Somatické faktory	14
2.3.2	Kondiční faktory	15
2.3.3	Technické faktory	17
2.3.4	Taktické faktory	17
2.3.5	Psychické faktory.....	19
2.4	Herní výkon.....	20
2.4.1	Individuální herní výkon.....	20
2.4.2	Týmový herní výkon.....	21
2.5	Sportovní příprava dětí.....	21
2.5.1	Sensitivní období	21
2.5.2	Biologický, kalendářní a sportovní věk	23
2.5.3	Cíle sportovní přípravy dětí	24
2.5.4	Zařazování utkání v tréninkovém procesu.....	25
2.6	Starší školní věk	25
2.6.1	Tělesný vývoj.....	26
2.6.2	Sociální vývoj	26
2.6.3	Motorický vývoj	27
2.6.4	Psychický vývoj.....	27
2.7	Trenérský přístup	28
2.7.1	Trenérský přístup v mládežnických kategoriích.....	30
2.8	Metody výzkumu	31
2.8.1	Kvantitativní a kvalitativní metoda výzkumu.....	31
2.8.1.1	Kvalitativní výzkum.....	31
2.8.1.2	Kvantitativní výzkum.....	32

2.8.2	Metoda pozorování	32
3	Cíle	34
3.1	Hlavní cíl	34
3.2	Dílčí cíle	34
3.3	Výzkumné otázky	34
3.4	Úkoly práce	34
4	Metodika	35
4.1	Popis vlastního výzkumu	35
4.2	Statistické zpracování dat	36
4.3	Analýza odborné literatury	37
5	Výsledky	38
5.1	Statistika střel	38
5.2	Statistika blokovaných střel	39
5.3	Statistika přihrávek	40
5.3.1	Statistika úspěšných přihrávek	40
5.3.2	Statistika nepřesných přihrávek	41
5.4	Statistika faulů	43
5.5	Statistika trestů	44
5.6	Statistika uvolnění hráče s míčkem	45
6	Závěr	47
7	Souhrn	49
8	Summary	50
9	Referenční seznam	51
10	Přílohy	55

1 Úvod

Když se řekne florbal, tak se každému pravděpodobně vybaví skupinka hráčů v hale, případně tělocvičně, kteří mezi sebou hrají sport podobný hokeji. Mnoho lidí se také jako první vybaví specifický děrovaný plastový míček, který se snaží hráči dostat do branky soupeře. Florbal se stále řadí mezi mladé sporty, přesto se ale sezónu od sezóny těší stále větší oblibě a narůstající členské základně. Je to způsobeno nenáročností sportu. K jeho provozování potřebujete pouze sportovní oblečení, obuv a florbalovou hůl.

Je všeobecně známo, že největší florbalovou zemí je Švédsko, odtamtud se začal šířit do dalších evropských, ale i světových zemí. K nám dostal ze Skandinávie v roce 1984. Původ má florbal už však v polovině 20. století, kde se jeho základy objevily v USA. Švédové ho poté už pouze zdokonalili, a dodnes udávají světové trendy florbalu.

V této bakalářské práci jsem se zaměřil na porovnání herních charakteristik týmového výkonu v miniflorbalu 3+1 a miniflorbalu 5+1 v kategorii mladších žáků. To jsou děti v sezóně 2019/2020 narozené mezi lety 2007–2008, přičemž mohou nastupovat i ročníky mladší (2009–2010). Pozoroval jsem utkání v těchto miniflorbalech v regionu Královéhradeckého a Pardubického kraje. Na diferenciaci mezi těmito dvěma miniflorbaly jsem se zaměřil především z toho důvodu, že sám jsem trenér mládežnických kategorií v klubu FbK Orlicko-Třebovsko, a vnímám značné rozdíly mezi těmito formami miniflorbalu, právě ve zlomové kategorii mladších žáků.

Hráči, kteří už hrají florbal alespoň 3 roky, tak zvládají jeho základy. Znají pravidla, ovládají techniku hole, a spolupracují mezi sebou. Proto je potřeba hráče neustále rozvíjet, aby se jejich růst nezastavil právě v miniflorbalu 3+1. Tam často šikovnější děti sólují a nespolupracují mezi sebou, protože jim stačí když doběhnou s míčkem na polovinu hřiště, vystřelí, a často vsítí gól. Z toho důvodu zastávám názor, že tyto děti posune přesun na velké hřiště, kde hrají ve více hráčích s podněcuje to v nich snahu spolupracovat mezi sebou, aby se dostali do střelecké pozice před branku soupeře.

Zajímalo mě tedy, které herní dovednosti jsou klíčové, a zdali je v nich mezi oběma typy miniflorbalu velký nebo minimální rozdíl.

2 Přehled poznatků

2.1 Charakteristika florbalu

Florbal je týmový sport míčového a brankového typu, ve kterém se rozhoduje, které ze dvou družstev nastřílí za daný časový interval více branek (Kysel, 2010). Florbal bychom také mohli charakterizovat jako mladý, dynamický a velmi rychle se rozvíjející sport, který se neustále těší zvyšující se oblibě, jak u mládeže, tak i u dospělých (Zlatník & Pačes, 2004). Podstatou florbalu je dosáhnout po vypršení časového limitu většího počtu vstřelených branek, než soupeř.

Florbal se hraje v hale (s výjimkami Open Air turnajů) na hřišti obdélníkového tvaru zpravidla o rozměrech 40 x 20 metrů (s určitými tolerancemi). Hřiště je ohraničeno plastovými mantinely o výšce 50 centimetrů, se zakulacenými mantinely v rozích. Prostory pro střídání jsou vyznačeny podél delší strany hřiště, a mají délku 10 metrů. Jsou vzdáleny 5 metrů od středové čáry a zahrnují hráčské lavice. Na obou polovinách je také vyznačeno velké a malé brankoviště. Velké brankoviště s rozměry 4 x 5 metrů slouží pro prostor, ve kterém mohou brankáři držet míček v rukách. Pro držení míče stačí, aby se brankář alespoň jednou částí svého těla dotýkal prostoru velkého brankoviště. Malé brankoviště o rozměrech 1 x 2,5 metru slouží jako ochranná zóna pro brankáře, do tohoto prostoru nesmí vstupovat hráči žádnou částí svého těla. Pokud má hráč v poli v území malého brankoviště pouze florbalku, není to považováno za přítomnost v malém brankovišti (Český florbal, 2018a).

Na hrací ploše může být v jednu chvíli maximálně 5 hráčů a 1 brankář jednoho týmu, případně při hře bez brankáře je to 6 hráčů. Celkově tedy maximálně 12 hráčů obou týmů dohromady. Mladší kategorie hrají v počtu 3+1 hráčů jednoho týmu. Střídání probíhá hokejovým způsobem, tedy jeden za jednoho, kdykoli během hry. Až když střídající hráč překračuje mantinel, do hry naskakuje nový hráč. Provinění proti tomuto pravidlu, když je na hřišti vyšší počet hráčů, než je povoleno, je trestáno dvouminutovým trestem pro hráčskou lavici (Český florbal, 2018a).

Délka utkání je ve starších kategoriích rozdělena na třetiny, zpravidla každá trvá 15 nebo 20 minut čistého času, to znamená že se hra zastavuje při jakémkoli přerušení (vyhození míče mimo hrací plochu, nebo při přerušení hry hvizdem rozhodčího). V mladších kategoriích je délka utkání samozřejmě kratší, a rozdělena pouze na poloviny. Jedna polovina zde trvá 10 nebo 12 minut. Čas se nezastavuje ani při vstřelení branky, jedná se zde o super hrubý čas (Český florbal, 2018a).

Utkání řídí dva rozhodčí se stejnými pravomocemi. Jsou barevně odlišeni od ostatních hráčů kontrastními barvami. Mají mezi sebou rozdělenou kontrolu hřiště tak, aby se těžiště hry nacházelo vždy mezi nimi. Rozhodčí se rozdělují podle zkušeností z utkání, a dále je poté rozdělují tzv. „delegáti“. Jsou to většinou nejzkušenější rozhodčí regionu, kteří sledují utkání a výkony rozhodčího v něm, a pokud daný rozhodčí opakovaně rozhodl v těžkých situacích správně, postoupí o úroveň výše. Dělí se na kategorii „N“, což jsou nováčci, a poté na kategorie B, C, D, E, podle zkušeností z utkání. Nejvyšší licenci, kterou může rozhodčí bez vystudování vysokoškolského oboru rozhodčí získat, je licence typu A. S bakalářským titulem z oboru florbalový rozhodčí získá student nejvyšší licenci „A+“, se kterou lze řídit i utkání na mistrovství světa (Český florbal, 2018b).

Ze začátku byl florbal sport, který postrádal jakýkoli fyzický kontakt mezi hráči. Nyní už je fyzický kontakt běžný, především přetlačování rameny u mantinelu je zcela běžné, což je také jediný povolený způsob fyzického kontaktu (Martínková, 2009).

2.1.1 Herní posty ve florbale

Herní posty ve florbale jsou tři, brankář, obránce a útočník. V základním postavení je na hřišti přítomen jeden brankář, dva obránci a tři útočníci, avšak při speciálních příležitostech jako jsou přesilové hry, oslabení, nebo hra bez brankáře lze počet těchto tří postů měnit. Ale maximální počet šesti hráčů jednoho týmu na hrací ploše nesmí být překročen (Český florbal, 2014).

Herní posty můžeme základně rozdělit na již zmíněné tři posty, ale je už složitější posty útočníka a obránce charakterizovat. Je to z především z důvodu herního systému, který daný tým hraje a také dle požadavků trenéra na konkrétní typy hráčů. Herní posty se také často prolínají, a navzájem za sebe hráči zastupují. To je také jeden z aspektů moderního florbalu. Jedná se tedy o flexibilitu, kde by každý hráč měl být schopný zastoupit jakéhokoli spoluhráče na hrací ploše. Měl by vědět na jakém postu hraje, a jaké jsou jeho povinnosti pro hru (Kysel, 2010).

2.1.1.1 Útočník

Post útočníka obvykle dělíme na dva křídelní útočníky a jednoho středového útočníka. Střední útočník by měl být mozkiem útočné řady, rozdávat přesné přihrávky, ale také umět perfektně zakončit. Díky své pozici v ose hřiště pomáhá i obráncům v obranné činnosti ve středu hřiště. Křídelní útočníci mají často rozdílné role, je to z důvodu herního

systemu a požadavků trenéra (Skružný, 2005). Podstatnou částí útočníka je střelba, Skružný (2005, s. 41) ji charakterizuje jako „činnost jednotlivce, při které se hráč snaží švihem, přiklepnutím nebo golfem dopravit míček do soupeřovy branky“.

2.1.1.2 Obránce

Obránce bychom charakterizovali jako sebevědomého hráče s jistotou hry s míčkem. Měl by umět míček podržet, uklidnit hru, ale také umět přesně a rychle rozehrát. Obecně by měl tento hráč skvěle číst hru, pro správná rozhodnutí v daném okamžiku (Skružný, 2005).

2.1.1.3 Brankář

Florbalový brankář by měl oplývat skvělými reakčními schopnostmi, stejně jako brankáři jiných týmových sportů. Měl by si však také umět řídit hráče před sebou, a upozorňovat je na potenciální nebezpečné soupeře. Je velmi důležitou součástí týmu. Už jen z důvodu, kolik na něj během utkání letí střel. Často a snadno se může stát rozhodujícím prvkem mezi vítězstvím a prohrou (Skružný, 2005).

2.2 Specifika miniflorbalu 3+1 a miniflorbalu 5+1

Jak jsem již zmiňoval, mladší kategorie hrají na zmenšeném hřišti tzv. „miniflorbal 3+1“ florbal s upravenými pravidly, zatímco starší kategorie hrají velký, „miniflorbal 5+1“ florbal, tak jak jej známe ze sportovních přenosů. Kategorii, kde se florbal začíná dělit na malý a velký je kategorie mladších žáků, tedy dětí ve věkovém rozmezí od 11 do 13 let. V této kapitole se budu zaměřovat především na Královéhradecký a Pardubický region, a uvádět z něho příklady, protože pocházím z Pardubického kraje, a působím v klubu FbK Orlicko-Třebovsko jako trenér.

	ELEVOVÉ		MLADŠÍ ŽÁCI		STARŠÍ ŽÁCI	
	Název soutěže	Výsledky	Název soutěže	Výsledky	Název soutěže	Výsledky
Ústecký a Liberecký kraj	Liberecká liga elévů	Ne	Ústecký přebor ml. žáků	Ne		
	Ústecká liga elévů	Ne	Liberecký přebor ml. žáků	Ne		
Karlovarský a Plzeňský kraj	Liga elévů - skupina A, B	Ne	Přebor mladších žáků	Ne	Přebor starších žáků	Ano
Praha a Středočeský kraj	Liga elévů 3+1 - skupina A, B	Ne	Soutěž mladších žáků 3+1	Ano		
Jihočeský kraj a Vysočina	Liga Vysočiny elévů	Ne	Přebor Vysočiny mladších žáků	Ne		
	Jihočeská liga elévů	Ne				
Královéhradecký a Pardubický kraj	Pardubický přebor elévů	Ne	Pardubický přebor mladších žáků	Ne	Přebor starších žáků	Ano
	Královéhradecký přebor elévů	Ne	Královéhradecký přebor mladších žáků	Ne		
	Pardubická liga elévů	Ne	Pardubická liga mladších žáků	Ne		
	Královéhradecká liga elévů	Ne	Královéhradecká liga ml. žáků	Ne		
Jihomoravský a Zlínský kraj	Jihomoravská liga elévů	Ne				
	Zlínská liga elévů	Ne				
Olomoucký a Moravskoslezský kraj	Olomoucká liga elévů	Ne				
	Moravskoslezská liga elévů	Ne				

Tabulka 1. Soutěže elévů, mladších žáků a starších žáků miniflorbalu 3+1 v České republice

	ELÉVOVÉ		MLADŠÍ ŽÁCI		STARŠÍ ŽÁCI	
	Název soutěže	Výsledky	Název soutěže	Výsledky	Název soutěže	Výsledky
Ústecký a Liberecký kraj			Liga mladších žáků	Ano	Liga starších žáků Ústecký přebor starších žáků	Ano Ano
Karlovarský a Plzeňský kraj			Liga mladších žáků - skupina A, B	Ne	Liga starších žáků	Ano
Praha a Středočeský kraj	Liga elévů	Ne	Přebor mladších žáků Liga mladších žáků	Ne Ne	Přebor starších žáků Liga starších žáků	Ano Ano
Jihočeský kraj a Vysočina			Liga Vysočiny mladších žáků Jihočeská liga mladších žáků	Ne Ano	Liga starších žáků - Vysočina Liga starších žáků - Jižní Čechy	Ano Ano
Královéhradecký a Pardubický kraj			Liga mladších žáků	Ne	Liga starších žáků	Ano
Jihomoravský a Zlínský kraj			Jihomoravská liga mladších žáků Zlínská liga mladších žáků	Ne Ne	Přebor starších žáků Liga starších žáků	Ano Ano
Olomoucký a Moravskoslezský kraj			Olomoucká liga mladších žáků Moravskoslezská liga ml. žáků	Ne Ne	Olomoucký přebor starších žáků Moravskoslezský přebor st. žáků Olomoucká liga starších žáků Moravskoslezská liga st. žáků	Ano Ano Ano Ano

Tabulka 2. Soutěže elévů, mladších žáků a starších žáků miniflorbalu 5+1 v České republice

Florbal se v dospělých kategoriích hraje na velkém hřišti s maximálními rozměry 40 x 20 metrů a minimálními 36 x 18 metrů. Pro mladší kategorie jako jsou mladší žáci a starší žáci, hrající miniflorbal 5+1 jsou rozměry 32 x 16 metrů až 36 x 18 metrů. Miniflorbal 3+1 se hraje na hřištích o rozměrech maximálně 22 x 12 metrů a minimálně 18 x 10 metrů, stejně jako u pětkového florbalu se zaoblenými rohy (Český florbal, 2018a).

Změny, které však nesouvisí s tím, na jak velkém hřišti se hraje, se týkají brankových konstrukcí. Mladší kategorie mají na brankách tzv. „snižováký“. Jsou to speciální plastové desky, které se přichytí na horní část branky, a snižují tak výšku branky, do které lze vstřelit gól. Zavedly se s ohledem na tělesnou výšku kategorií, u kterých jsou použity. Přípravka a elévové mají branky snížené o 30 centimetrů a kategorie mladších žáků o 15 centimetrů. Také je zde pravidlo o brankovištích. Kategorie hrající velký florbal musí mít bezpodmínečně vyznačené jak malé, tak i velké brankoviště. Avšak kategorie, které hrají malý florbal, musí mít vyznačené pouze malé brankoviště, velké se už s ohledem na rozměry hřiště nevyznačuje (Český florbal, 2018a).

Obrázek 1. Brankář ve florbalové brance se „snižovákem“ během florbalového utkání mladších žáků miniflorbalu 5+1 (Zdroj: vlastní)

Utkání v miniflorbalu 5+1 řídí 2 rozhodčí se stejnými pravomocemi, o čemž jsem se již zmiňoval. Ale v kategoriích hrajících miniflorbal 3+1 řídí utkání pouze jeden kvalifikovaný rozhodčí. Většinou se jedná o rozhodčí nováčky nebo rozhodčí s málo zkušenostmi z řízení utkání. Dostávají zde tak prostor pro nabrání zkušeností (Český florbal, 2018a).

Pravidla jsou zde téměř stejná, až na výjimky. Tou hlavní je, že za trest, ať už dvouminutový nebo pětiminutový, se v soutěžích mladších kategorií nařizuje samostatný nájezd. Nehraje se zde tedy oslabení ve dvou hráčích, které by nemělo pro rozvoj mladých florbalistů velký význam. V kategorii přípravka rozhodčí po přibližně minutě hry zapíská, což je signál pro střídání hráčů. Je to z důvodu, že malé děti (8–5 let) téměř nepřekročí mantinel, a proto je zde tato úprava v pravidlech. V klasickém velkém florbale je hráč za trest vykázán na trestnou lavici, kde si odpyká osobní trest. Ten se dělí na dvouminutové, pětiminutové a desetiminutové. Ve florbale existuje také červená karta (dále ČK) jako ve fotbale. Uděluje se za velké prohřešky nespportovního charakteru a dělí se na ČK1, ČK2 a ČK3. Všechny tyto karty vedou k předčasnému ukončení působení hráče v utkání, a podle závažnosti je poté přestupek hráče řešen disciplinární komisí (Český florbal, 2018a).

Délka utkání se liší v každé kategorii. V tomto odstavci se zaměřím na soutěže mladších kategorií v Královéhradeckém a Pardubickém kraji. Kategorie elévů a mladších žáků hrající miniflorbal 3+1 na dvou hřištích současně hrají 2 x 15 minut superhrubého času. Po vypršení jedné poloviny se jeden tým prohodí, hraje tedy se stejným soupeřem, ale proti jiným hráčům. Existuje ještě soutěž mladších žáků (Přebor mladších žáků), kteří hrají pouze na 1 zmenšeném hřišti, neprohazují se tedy, ale platí pro ně stejná pravidla. Mladší žáci, nastupující na velkém hřišti mají hrací čas 2 x 10 minut čistého času. Soutěž starších žáků, hrajících miniflorbal 3+1 se hraje pouze na jednom hřišti, takže čas se stopuje, a délka jedné poloviny utkání je 12 minut. Starší žáci hrající miniflorbal 5+1 mají délku utkání ovlivněnou počtem účastníků jednotlivého turnaje. Pokud jsou v turnaji přihlášeny 4 týmy, tak se hraje 2 x 12 minut čistého času. Pokud se ale turnaje účastní 5 týmů, je doba jedné poloviny zkrácena o 2 minuty, takže se hraje 2 x 10 minut také čistého času. Starší kategorie jako jsou dorostenci, junioři, muži, a také ženské kategorie v těchto věkových skupinách hrají na regionální úrovni 3 x 15 minut čistého času. Na celostátní úrovni je už herní čas 3 x 20 minut čistého času (Český florbal, 2018a).

2.3 Sportovní výkon

Sportovní výkon můžeme s jistotou zařadit mezi jeden ze základních pojmů sportu. Realizujeme ho ve specifických pohybových činnostech, jejichž obsahem je řešení úkolů, které jsou vymezeny pravidly příslušného sportu a v nichž sportovec usiluje o maximální uplatnění výkonových předpokladů (Dovalil & Jansa, 2009). Tvoří se během sportovního tréninku, kde se na něj zaměřují, jak samotní sportovci, tak i trenéři. Během této fáze sportovní přípravy rozvíjíme výkonnost sportovce vedoucí k dosažení, co nejvyšších sportovních výkonů. Pro úspěšný trénink je potřeba zkoumat podstatu výkonu, jak ho vylepšovat, nebo co má být obsahem tréninku.

Musíme zde také vymezit základní pojmy a oddělit sportovní výkon od sportovní výkonnosti. Zatímco sportovní výkon je projevem aktuálního stavu organismu člověka, tak sportovní výkonnost je schopnost opakovaně podávat výkon na určité úrovni (Dovalil & Jansa, 2009).

Sportovní výkon se skládá z mnoha faktorů. Tento komplex můžeme pro lepší porozumění chápat jako jeden velký celek složený z několika částí, které se vzájemně ovlivňují. Jmenovitě jsou to faktory somatické, kondiční, technické, taktické a psychické. Tyto faktory mohou být monofaktorální, tj. obsahují více prvků z jednoho typu faktoru, a tento faktor je dominantní, nebo multifaktoriální, kde je naopak více faktorů zastoupeno na téměř stejné úrovni (Dovalil et al., 2009).

2.3.1 Somatické faktory

Somatické faktory se týkají pohybově-podpůrného systému, obsahují tedy kosti, svalstvo, šlachy nebo vazy. Ze všech faktorů sportovního výkonu jsou nejvíce geneticky ovlivněné. Mezi hlavní somatické faktory řadíme: výšku a hmotnost těla, délkové rozměry a poměry těla, celkové složení těla a také tělesný typ, tedy zda je člověk ektomorf, mezomorf či endomorf (Dovalil et al., 2009).

Ve sportu se jako nejčastější somatické faktory pro posouzení vývoje sportovců používají výška a hmotnost. Využívá se hlavně metoda, kdy se somatické faktory dítěte porovnávají se somatickými faktory jeho rodičů, případně prarodičů. Na základě porovnání můžeme určit na co má dítě talent nebo jakých tělesných proporcí v dospělosti dosáhne. Somatické faktory mají tedy rozhodující vliv na výkon v typech sportů, kde je dominantní váhová (vrh koulí, vzpírání) či výšková převaha (basketbal, volejbal). Avšak to, že je někdo menšího vzrůstu neznamená, že by se nemohl prosadit například v basketbale. Tyrone Bogues je bývalý americký rozehrávač, který měřil pouhých 160 cm, a i přesto

dokázal v NBA odehrát 889 utkání a připsat si i zlatou medaili z mistrovství světa v basketbale z roku 1986 ze Španělska (Avery, 2013).

Ve florbale tyto faktory až tak rozhodující nejsou. Dříve obecně platilo, že vyšší a mohutnější hráči hráli v obraně pro jejich tvrdou střelu, zatímco menší hráči hráli v útoku pro jejich mrštnost a obratnost. Moderní trendy ve florbale však odsouvají pryč z profesionálního florbalu mohutné hráče a nahrazují je komplexnější hráči, kteří dokážou i z obrany vyběhnout a hrát v útočné polovině (Aro, 2019).

2.3.2 Kondiční faktory

Mezi kondiční faktory ovlivňující sportovní výkon řadíme všechny pohybové schopnosti. Jedná se o schopnosti člověka, které lze identifikovat v jeho pohybových projevech. Jmenovitě jsou to: síla, rychlost, vytrvalost, koordinace. Pohybové schopnosti jsou z části vrozené, ale ve velké míře je můžeme rozvíjet. Ovlivňuje je mnoho složitých vazeb uvnitř našeho organismu, jak už z pohledu biochemického, fyziologického nebo psychologického. Dle Schnabela (1997) je akceptováno rozdělení schopností především na kondiční, do kterých se řadí síla, vytrvalost a rychlost, a na koordinační. Je tomu tak z toho důvodu, že zatímco kondiční pohybové schopnosti jsou dány metabolickým procesy související se získáváním a využíváním energie pro uskutečňování pohybu, tak koordinační pohybové schopnosti jsou dány procesy řízení a regulací pohybu.

„Silové schopnosti, jsou schopnosti, při kterých je třeba překonat, udržet nebo brzdit určitý odpor“ (Dovalil et al., 2009, s. 26). Při posuzování silových schopností musíme brát v potaz rychlost svalového stahu, trvání pohybu a počet opakování v čase. Dle těchto kritérií se síla dělí na sílu absolutní, sílu výbušnou a sílu vytrvalostní.

Ve florbale se nejvíce využívá síla výbušná, pro rychlou změnu pohybu a pro sprinty. Ty jsou v moderním florbale velmi využívány. Jak útočníky, kteří dokážou rychlým přenesením hry utéct soupeřovým obráncům a ohrozit branku soupeře, tak i obránci, kteří musí na druhou stranu odolávat útokům soupeřových útočníků (Aro, 2019).

Rychlostní schopnosti jsou charakterizovány vysokou, až maximální rychlostí pohybu. Jsou to pohyby, které mají trvání 10-15 sekund, takže jsou zajišťovány ATP-CP systémem. Dělí se na rychlost reakční, rychlost acyklickou, rychlost cyklickou a rychlost komplexní, která je daná kombinací předcházejících 3 typů rychlostí (Dovalil & Jansa, 2009).

Ve florbale je rychlost základní schopností, a také tou nejdůležitější. Ovlivňuje všechny florbalové činnosti hráče, jak hráče hrajícího s míčkem, tak i hráče hrajícího bez

míčku. Vše musí být prováděno v co nejvyšší rychlosti, aby bylo dosaženo nejefektivnějšího výsledku. Ve florbale je tedy využívána rychlost komplexní (Aro, 2019).

Vytrvalostní schopnosti trvají, na rozdíl od rychlostních schopností, minuty až desítky minut. Záleží na délce provozované aktivity. Vytrvalost charakterizuje Dovalil (2009, s. 29) jako „komplex předpokladů provádět činnost požadovanou intenzitou co nejdéle nebo co nejvyšší intenzitou ve stanoveném čase, tedy v podstatě odolávat únavě.“ Vytrvalost se dělí dle doby trvání na dlouhodobou vytrvalost, střednědobou vytrvalost a na krátkodobou vytrvalost. Specifickou kategorií je rychlostní vytrvalost, kde se vykonává aktivita s nejvyšší intenzitou, co nejdéle to jde.

Ve florbale se v rámci celého utkání mluví o dlouhodobé vytrvalosti, protože v nejvyšších kategoriích trvá 1 utkání čistého času 60 minut. Pokud jde o jednotlivé střídání, které trvá mezi 30-60 vteřinami v závislosti na herní situaci, tak se jedná o rychlostní až krátkodobou vytrvalost (Aro, 2019).

V mnoha sportech jsou zvýšené nároky na sladění pohybu, rovnováhu, rytmus nebo na orientaci v prostoru. K tomu napomáhají koordinační schopnosti, které řídí a regulují pohyby člověka a jsou ovládány centrálním nervovým systémem. Jednotné rozdělení koordinačních schopností neexistuje, z důvodu velké složitosti a množství faktorů, které různě působí v jednotlivých sportech, avšak Dovalil (2009) je rozděluje na:

1. Diferenciační schopnost
2. Orientační schopnost
3. Schopnost rovnováhy
4. Schopnost reakce
5. Schopnost rytmu
6. Schopnost spojovací
7. Schopnost přizpůsobování

Ve florbale jsou koordinační schopnosti také velmi důležité, hlavně ve spolupráci a činnosti člověka s florbalkou a míčkem, ale také v obecné koordinaci. Ta se řadí mezi všeobecnou sportovní přípravu, a měla by probíhat a být trénována ve všech sportech. Práce s holí neboli „stickhandling“ se řadí ve florbale mezi základní dovednosti, které musí zvládat každý hráč, a trénuje se již od prvního kontaktu hráče s florbalkou a míčkem (Aro, 2019).

2.3.3 Technické faktory

Technika je v každém sportu velmi důležitá. Napomáhá k účelnému řešení pohybového úkolu. Pomocí správné techniky snížíme, ve většině případů, množství vynaloženého úsilí, a dosáhneme tak lepšího výsledku. Proto je technika předmětem zájmu všech sportovců, ale i jejich trenérů, kteří se snaží neustále zkoumat nová provedení, a tím rozvíjet výkonnost sportovce (Dovalil et al., 2009).

Získaná schopnost řešit pohotově a úsporně pohybové úkoly se nazývá dovednost. Tyto dovednosti jsou základním atributem technických faktorů. Způsob jejich provedení, zásoba cviků nebo jejich řešení v různých vnějších podmínkách, jsou významné faktory ovlivňující sportovní výkon. Dovednost má specifickou povahu. I když je naučena, tak může, ale také nemusí být prakticky použita (Dovalil & Jansa, 2009).

Rozlišujeme 2 typy techniky, a to techniku vnější a techniku vnitřní. Vnější technika se projevuje v pohybech těla, směřující k vykonání daného pohybového úkolu. Je jednoduše pozorovatelná a také prakticky měřitelná. V určitých sportech, jako například ve sportovní gymnastice, nebo ve skocích do vody, tvoří hodnocení výkonu sportovce. Do vnitřní techniky řadíme neurofyziologické základy pohybových činností. Jsou to různé pohybové vzorce a programy, a jim odpovídající systémy kontrakcí a relaxací svalových skupin (Kučera, Kolář, & Dylevský, 2011).

Ve florbale má technika provedení také velmi široký záběr. Řadíme zde techniku běhu, ale také, a to především, techniku práce s florbalovou holí. Ani na jednu z těchto dvou technik by se nemělo zapomínat, a na jejich správnost a přesnost by se mělo dbát již od útlého věku florbalisty. Pokud má hráč dobré základy techniky z mládí ve starším věku, dosahuje tak lepších výkonů. Řešení složitých situací pro něj není tak obtížné, jako pro ostatní hráče, kteří neoplyvají dobrou technikou (Aro, 2019).

2.3.4 Taktické faktory

„Taktikou se chápeme způsob řešení širších a dílčích úkolů, realizovaných v souladu s pravidly daného sportu“ (Dovalil et al., 2009). Taktické faktory úzce souvisí spolu s technickými faktory, z důvodu, že také zde rozhoduje výběr optimálního řešení daného úkolu. V mnoha sportech se taktika podílí na výkonu v malém množství, jako je tím u příkladu gymnastiky, atletických sprintech, plaveckých sprintech nebo sjezdových lyžařských disciplínách. Naopak ve vytrvalostních disciplínách jako jsou delší běhy nebo cyklistické závody, už lze taktizovat ve smyslu rozdělení sil. Nejvíce se však taktické

faktory uplatňují ve sportovních hrách, kde trenér rozdává určité pokyny a reaguje tím na hru soupeře, stav skóre, a na ostatní podmínky, které se rychle mění.

Procesy myšlení jsou základním atributem taktických faktorů. Předpoklady pro toto myšlení jsou samozřejmě určité vědomosti, ale také intelektové schopnosti. Do okruhu vědomostí řadíme znalost pravidel, základní principy a postupy taktického boje, znalost náčiní, znalost soupeře, a také předchozí zkušenosti. Do intelektových schopností patří rychlé, pohotové jednání, orientace v určitých situacích, a také schopnost koordinovat své jednání a chování. Tento soubor myšlení nazýváme pojmem „taktické myšlení“ (Dovalil et al., 2009).

Taktické myšlení patří mezi nejsložitější problémy ve sportu. Člení se do 2 fází, tou první je proces vnímání, a tou druhou je proces výběru optimálního řešení úkolu. Vnímání je proces, kdy osoba interaguje s vnějším prostředím prostřednictvím smyslových orgánů, nejčastěji oka a pohybových analyzátorů. Proces vnímání je ovlivňován podmínkami herních situací, ale také vnitřním stavem člověka, konkrétně je to stav trénovanosti, psychický, a zdravotní stav. Časem si člověk vytvoří představu o reálných situacích, které se v mozku uchovávají pro taktické myšlení, a zefektivňují ho. Výběr optimálního řešení je velmi složitý proces, probíhá na základě analýzy, syntézy, hodnocení, srovnávání a dalších mechanismů. Mnoho obrazů, poznatků a postupů shromažďuje především motorická paměť. Ta se neustále obnovuje, doplňuje o zkušenosti a nové poznatky, které člověk sbírá během dalších utkání nebo závodů, když se bavíme v oblasti sportu (Dovalil et al., 2009).

Taktické myšlení se formuje v konkrétní kombinace. Pokud je kombinace úspěšná, fixuje a zpevňuje se jejich vazba. Tyto kombinace tvoří řetězce a později celé sítě, které se stávají základy taktických dovedností (Kučera et al., 2011).

Ve florbale tvoří taktika velkou část úspěchu, především u starších kategorií. U mladších kategorií, o které se zajímám v této bakalářské práci, by měla taktika tvořit pouze malou část sportovního výkonu, a to až od kategorie starších žáků. Kategorie mladší bychom taktikou vůbec zatěžovat neměli, měli bychom se zaměřovat na sportovní vývoj hráče v individuálních schopnostech. Ve starších kategorií už však tvoří taktika velkou část výkonu, a výsledku utkání. Především v elitních soutěžích, kde trenéři požadují po hráčích plnění určitých taktických pokynů a držení systému hry, který tým chce hrát (Aro, 2019).

2.3.5 Psychické faktory

U všech předchozích faktorů, tedy kromě somatických, ovlivňují výkon sportovce psychické faktory. Vyplývá to z vysoké náročnosti během sportovních soutěží, ale také při tréninkovém procesu. Z psychologického pohledu je výkon závislý na schopnostech a na motivaci (Tod, Thatcher, & Rahman, 2012).

Schopnosti se obvykle dělí na pohybové, senzorycké a na intelektuální. Pohybové schopnosti jsme více rozebírali v kapitole o kondičních faktorech. Na smyslech člověka jsou založeny schopnosti senzorycké. Výkon tedy ovlivňují také kinesteze, pozornost, pochopení či porozumění, a měly by být zařazeny v tréninkovém procesu. V takém „tréninku smyslů“ nám jde hlavně o zpřesnění prahu rozlišovací čivosti. Intelektuální schopnosti ovlivňují člověka ve všech jeho činnostech. Ve sportu se jedná nejčastěji o pohybovou inteligenci, a s ní související hráčskou inteligenci. Empirické výzkumy nalézají u reprezentativních vzorků vrcholových sportovců zpravidla nadprůměrnou inteligenci (Vaněk, Hošek, & Svoboda, 1974).

Motivace podněcuje a usměrňuje naše jednání pro dosažení určitého cíle. Rozhoduje o dynamice chování člověka. Na rozdíl od schopností je motivace obtížně analyzovatelná, z důvodu, že do ní vstupují psychické stavy jako například potřeby, nebo emoce. Sportovní motivace spočívá v sociálním srovnávání. Člověk se porovnává s ostatními sportovci, a na základě toho jsou odvozeny seberealizační a výkonové tendence. Motivace pozitivně i negativně ovlivňuje výkon. Je prokázáno že středně velká motivace vede k nejlepšímu výkonu. Naopak velmi vysoká nebo velmi nízká motivace vede ke zhoršenému výkonu, než je očekávaný standart sportovce (Balyi, Way, & Higgs, 2013).

Existuje zde velká množina dalších vlivů, která ovlivňuje psychický stav člověka při výkonu, nazývají se osobnostní předpoklady. První sférou této kategorie je zaměření osobnosti. Patří sem tendence být efektivní, být dobře hodnocen sociální skupinou, významnou roli hraje zvýšená aspirační úroveň, se snahou neustále ji zvyšovat. Také je prokázáno, že u sportovců se vyskytuje větší procento extrovertů než introvertů. Druhou sférou jsou charakterové vlastnosti člověka. Uvádí se zde sebedůvěra, píle, houževnatost, cílevědomost, bojovnost, vytrvalost, svědomitost a mnoho dalších pozitivních vlastností. Tzv. vzdorovými vlastnostmi jako například samostatnost, dominantnost nebo nezávislost disponují jedinci, kteří v dospělosti dosahují výborných výsledků. Třetí sféra souvisí s temperamentem osobnosti. Největší význam zde má emoční stálost a zralost,

s absencí melancholичnosti. Poslední sférou osobnostních předpokladů je sociální role. (Tod et al., 2012)

V některých výzkumech se uvádí agresivita a zvýšená snaha prosazování ve společnosti. Je předpokládáno, že soutěžení a zdravá agresivita ke sportu bezpodmínečně patří. Avšak záleží vždy na druhu sportu, kde tyto faktory sledujeme. Ve studii Vaňka (1974), je prokázáno, že pro dosažení vynikajících výkonů je důležité mít velmi rozličný profil vlastností. Velmi pravděpodobně neexistuje ideální profil, jaký by měl člověk mít, aby měl zaručený co nejlepší sportovní výkon. Vlastnosti osobnosti můžeme chápat pouze jako proměnné, které negativně nebo pozitivně ovlivňují sportovní výkonnost (Balyi et al., 2013).

2.4 Herní výkon

Ve sportovních hrách je výkon ať už jednotlivého hráče nebo celého týmu ovlivňován mnoha faktory. Namátkou můžeme jmenovat nestandardnost podmínek utkání danou měnícím se odporem soupeře, psychický stav hráčů, individuální herní činnosti jednotlivce, nebo verdikty rozhodčího. Toto vše spojuje pojem herní výkon. Tábořským (2009, s. 17) je definován jako „realizovaná činnost hráče (případně realizovaná součinnost skupiny hráčů) v ději utkání, poměřovanou stupněm splnění herních úkolů“. Psotta (2009) ho charakterizuje jako „komplex pohybových úkonů, záměrně prováděných jednotlivci nebo družstvem v základním způsobu realizace každé sportovní hry, tj. v utkání.“

Herní výkon je vyjadřován ve formách „vítězství“, „prohra“, případně „remíza“. Toto vyjádření však nemá hodnotu exaktně měřitelných výkonů, jelikož zde dochází k poměření se soupeřem, kdy soupeř může výrazně ovlivnit herní výkon. Při měření herního výkonu musíme tedy jasně určit a definovat ukazatele herního výkonu, které jsou klíčové pro celkový herní výkon (Tábořský, 2009).

Herní výkon rozdělují odborníci (Dobřý, 2005; Nikodým, 2006; Süß, 2006) do dvou kategorií, a to na týmový herní výkon a na individuální herní výkon.

2.4.1 Individuální herní výkon

Individuální herní výkon charakterizuje Süß (2006, s. 39) jako „systém jednotlivých výkonů ve všech herních dovednostech, realizovaných ve specifických podmínkách utkání a jejich vzájemných vazeb, a tvoří zároveň subsystém v systému týmového herního výkonu“. Prvky IHV jsou tedy subsystémy týmového herního výkonu.

Jednotlivé části IHV jsou mezi sebou propojeny a ze systémového hlediska jsou také v interakci s IHV soupeře (Nikodým, 2006).

2.4.2 Týmový herní výkon

Týmový herní výkon je založen na individuálních herních výkonech. Podle Süsse (2006, s. 39) je „THV otevřený systém tvořený subsystemy IHV s jejich vzájemnými vztahy“. Nelze se však dívat na THV jako na pouhý součet jednotlivých IHV, musíme pohlížet především na kvalitu vztahů mezi jednotlivými prvky IHV (Dobry, 2005).

2.5 Sportovní příprava dětí

Sportovní přípravu dětí je zcela odlišná od sportovní přípravy dospělých. Ať už je to z pohledu psychiky dětí, nebo v tělesném vývoji. V jejich přípravě budujeme základy pro jejich pozdější vrcholový výkon v dospělém sportu. Děti tedy nemůžeme považovat za tzv. „malé dospělé“, do dospělosti se v průběhu přípravy teprve vyvíjejí za pomoci trenérů, kteří by měli vědět, co je v daném věku pro sportovní rozvoj dítěte nejlepší (Perič, 2011).

2.5.1 Sensitivní období

Sensitivní období je dle Čápa & Mareše (2007, s. 216) „období, kdy je organismus vysoce přístupný vlivu podnětů k rozvinutí určité funkce, pokud v tomto období příslušné podněty nepůsobí, příslušná funkce se nerozvine. Výsledky výzkumů nasvědčují tomu, že v psychickém vývoji neplatí princip senzitivních období zcela úplně. Spíše jde o to, že některé období je příznivější pro stimulování určité funkce než jiná období, ale i v jiných obdobích lze příslušnou funkci rozvinout.“

Jedná se tedy o problematiku nízké a vysoké efektivity učení, ve sportu je to pak učení se specifickým sportovním dovednostem. U mladého sportovce je žádoucí tyto období s největším důrazem akceptovat. Sensitivní období se odvíjí především od tělesného vývoje člověka, zejména při vývoji center a periferií řídicích pohyb (Kovářová & Kovář, 2014).

Dle mnoha odborníků (Perič, Levitová, & Petr, 2012, Dovalil & Jansa, 2009, Křištofič, 2006) rozdělujeme zpravidla 5 základních pohybových schopností. Jsou to vytrvalostní schopnosti, silové schopnosti, rychlostní schopnosti, koordinační schopnosti a kloubní pohyblivost. Senzitivní období pro dané schopnosti se liší. Zatímco pro rozvoj koordinačních a pohybových schopností je nejvhodnější mladší školní věk (od 6 do 12

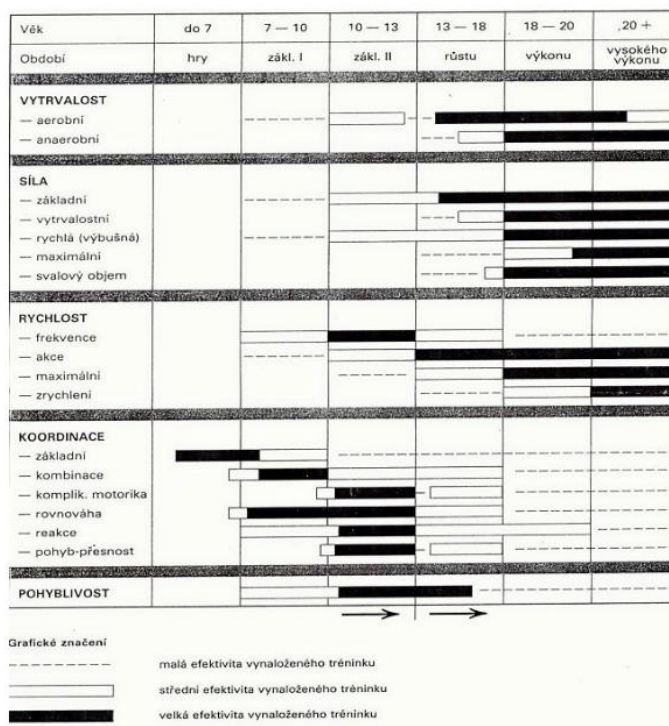
let), tak pro rozvoj síly, vytrvalosti a rychlosti naopak starší školní věk a období adolescence, s přechodem do dospělosti, kde se nejvíce rozvíjí silové schopnosti. Z příložené tabulky, kterou sestavil Perič (2008) můžeme vidět sensitivní období jednotlivých schopností.

Sensitivní období koordinačních schopností vychází z vývoje centrální nervové soustavy. Obecně se uvádí, že mezi 7-12 lety dítěte je vysoká účinnost. Právě období mezi 8-10 lety se říká „zlatý věk motoriky“. Po 12. roce v důsledku pubertálních změn v těle člověka může nastat výrazný útlum, proto je důležité se na motoriku a koordinaci zaměřit již před tímto obdobím (Perič, 2008).

Rozvoj rychlostních schopností také vychází z vývoje centrální nervové soustavy, a to z hlediska rychlosti šíření vzruchů. Sensitivní období pro tuto schopnost je určováno mezi 7-14 lety dítěte. Na rozdíl od koordinačních schopností dochází i nadále k jeho rozvoji (Perič, 2008).

Silové schopnosti jsou z pohledu sensitivních období nejpozdější schopností. Ovlivňuje to především vývoj, a produkce pohlavních a růstových hormonů. Sensitivní období začíná okolo dosažení 15. roku, a pokračuje až do dospělosti (Křištofič, 2006).

Vytrvalostní schopnosti jsou univerzální, dají se rozvíjet téměř v každém věku, avšak musí se brát ohled na věk dítěte a míru zatížení (Křištofič, 2006).

Obrázek 2. Tabulka senzitivních období podle Periče (2008)

2.5.2 Biologický, kalendářní a sportovní věk

Každý jedinec má ve svém vývoji zpravidla 2 věky, jsou to věk kalendářní a věk biologický. Sportovci mají ještě třetí věk, kterému se říká sportovní. Biologický věk se ve velké části případů nekryje s tím chronologickým (kalendářním), z důvodu drobných odchylek při určování biologického věku (Kolář, 2018).

Kalendářní věk lze z těchto 3 věků nejjednodušeji určit. Známe ho všichni, je to ten, který se odvozuje od našeho data narození. Takže když se někdo narodí 18. dubna 2000, tak 18. dubna v roce 2020 slaví 20. narozeniny, a je mu tedy 20 let (Langmeier & Krejčířová, 2006).

Biologický věk je dán vývojovým stupněm organismu, a je tedy obtížnější ho určit. Odchylka mezi kalendářním a biologickým věkem dosahuje často 2 roky a více. Takového jedince poté rozdělujeme na jedince biologicky vyspělého a jedince biologicky opožděného.

1. Biologicky vyspělý jedinec vykazuje znaky toho, že je jeho biologický věk vyšší než jeho kalendářní věk. Hovoříme zde o tzv. „biologické akceleraci“.
2. Biologicky opožděný jedinec naopak zaostává svým biologickým věkem za kalendářním věkem. Jedná se zde o tzv. „biologické retardaci“.

(Perič et al., 2012)

Podle Riegerové, Přidalové, & Ulbrichové (2006) se biologický věk určuje několika způsoby, a to věkem kostním, růstovým, zubním, vývinovým a proporčním.

1. Kostní věk určujeme podle stavu vápenatění kostí (osifikace) pomocí rentgenových snímků. Snímky pořizujeme zpravidla na kostech paže a zápěstí, z důvodu velkého množství kostí.
2. Růstový věk nám ukazuje stupeň tělesného růstu jedince. Určujeme jej na základě výškového a hmotnostního poměru v porovnání se standardizovanými tabulkami.
3. Zubní věk, jak už název napovídá, určujeme ze stavu vývoje chrupu. Hodnotíme ho v porovnání se standardizovanými tabulkami.
4. Vývinovým věkem určujeme pohlavní zralost jedince podle sekundárních pohlavních znaků. Je to tedy podle stupně axilárního ochlupení a pubického ochlupení. U dívek poté podle vývinového stádia prsu a podle nástupu menarche. U chlapců je to dle růstu vousů, a vývinu penisu.

5. Proporcionálním věkem rozumíme proporcionalitu tělesných rozměrů, kde porovnáváme rozměry částí těla vzhledem ke kalendářnímu věku dané standardizovanými tabulkami.

(Riegerová et al., 2006)

2.5.3 Cíle sportovní přípravy dětí

Jak celkové pojetí sportovní přípravy dětí je odlišné od sportovní přípravy dospělých, tak to samé platí i s cíli. Ve sportovní přípravě dospělých je úspěch v soutěži, a dosahování co nejlepších výsledků. Naopak ve sportovní přípravě dětí by měly jít tyto faktory stranou. Hlavním cílem je mobilizovat přirozené schopnosti dítěte k co nejdokonalejšímu osvojení složek herního výkonu, a také přispívat k formování jeho osobnosti (Votík, Zalabák, Bursová, & Šrámková, 2011).

Perič (2012, s. 18-21) jako cíle sportovní přípravy dětí stanovuje tři základní priority trenéra dětí:

1. *Nepoškodit děti* – V tomto cíli je hlavním problémem nadměrné zatěžování dětí, a to jak ze strany trenéra nebo ze strany rodiče. Toto poškození má 2 formy. Fyzická forma zatížení se negativně projevuje skoliózou páteře, různými kostními výrůstky, únavovými zlomeninami nebo předčasnou osifikací kostí. Proto je důležité volit přiměřenou nebo raději menší zátěž, a vyhnout se tak těmto komplikacím v životě sportovce.
2. *Vytvořit u dětí vztah ke sportu jako k celoživotní aktivitě* – Pouze malé procento sportujících dětí se prosadí ve vrcholovém sportu, pro ostatní děti je to začátek vztahu k jakémukoli druhu sportu, který je bude ovlivňovat v dospělosti. Pro dospělý život je velmi nutné vybudovat tento pozitivní vztah ke sportu, už jen z toho důvodu, že je možné předejít jistým zdravotním komplikacím jako například infarktům nebo různým mozkovým příhodám.
3. *Vytvořit základy pro pozdější trénink* – Tento cíl úzce souvisí se sensitivním obdobím. Na ty bychom se měli při tréninku dětí zaměřit, a naučit je co nejlépe základy daného sportu. Každé opomenutí jakékoli schopnosti se v pozdějším věku projeví, a je velmi těžké jej kompenzovat. V dětském věku bychom svěřence měli naučit tzv. „baterii činností“, aby je později mohl jedinec využít a navázat na ně.

2.5.4 Zařazování utkání v tréninkovém procesu

Pro sportovní přípravu dětí ve sportovních hrách je také velmi důležité zařazovat často do tréninkového procesu utkání hrané na menším hřišti s menším počtem hráčů nebo s jednoduššími pravidly. Děti se tím tak lépe adaptují na situace, které mohou nastat v ostrém utkání. Doporučují to zahraniční i domácí odborníci (Brack, 2002; Emrich, 2001; Dewazien, 2005; Dobrý, 2005; Perič, 2008; Hůlka & Tomajko, 2007). Hůlka a Tomajko (2007) kladou důraz na model TGFU (teaching games for understanding approach), jehož podstata vychází především z utkání, ze získávání herních zkušeností.

Podle Hůlky a Tomajka (2007) má samotný proces šest fází:

1. *Utkání (modifikovaná nebo průpravná hra)* instruované; mělo by být modifikované tak, aby reprezentovalo vyšší formu hry a seznámilo tak žáky a učitele s jejich počáteční úrovní herního výkonu. Všichni jsme schopní hrát s modifikovaným pravidly, vybavením či počtem hráčů.
2. *Pochopení podstaty SH* – žák by měl porozumět pravidlům hry (auty, dosažení bodů, některé přestupky a chyby, ...).
3. *Taktické povědomí* – žák musí pochopit taktiku vybrané SH a to na základě pochopení principů SH, které jsou v obecné rovině uvedeny dále v textu.
4. *Vhodné rozhodování* – žák musí být nucen k tomu, aby se zaměřil na rozhodovací procesy ve utkání. Je během vyučovacího procesu neustále tázán na to co, kdy a proč dělat. To v sobě nese:
 - Dávat pozor na důležité momenty herní situace (selektivní pozornost)
 - Anticipovat odpovědi soupeře
 - Volit vhodnou dovednost
5. *Osvojování si herních dovedností* – zde je kladen důraz na to, jak provést herní činnosti v kontextu herních situací.
6. *Herní výkon* – spirálovitě se zlepšuje s přibývajícím zkušenostmi a dovednostmi

2.6 Starší školní věk

Florbalová kategorie, na kterou se v této bakalářské práci zaměřuji, jsou mladší žáci. Ty v sezóně 2019/2020 hrají převážně ročníky 2007 a 2008, nastupovat mohou i ročníky mladší, tedy 2009 a 2010. Věkem jsou to 13-letí až 10-letí chlapci a dívky. Jsou

to tedy děti v ontogenetické fázi staršího školního věku. Starší školní věk zahrnuje dobu před pubertou, pubertu, a i dobu po ní. V této bakalářské práci se zaměřím především na děti v době prepubertální.

Starší školní věk je charakteristický velkými změnami, a to jak biologickými, tak i psychickými. Obecně se tomuto období dozrávání říká puberta. Rychlé tempo těchto změn je způsobeno zvýšenou činností endokrinních žláz a v produkci jejich hormonů. Vývoj je v tomto období často nerovnoměrný, například z pohledu tělesného někdo vyroste až moc rychle, a někdo naopak roste pomaleji. Puberta je však dlouhé období, které můžeme časově zařadit do věku mezi 10. a 18. rokem jedince. Je dokázáno, že u dívek začíná puberta o dva roky dříve než u chlapců, s tím že u dívek se první znaky puberty začínají projevovat okolo 10. roku (Kučera et al., 2011).

2.6.1 Tělesný vývoj

Pro toto období je charakteristický velmi rychlý růst, ale existují i výjimky, kdy dítě vyroste až v pozdějším věku, nebo je růst pomalejší. Růst není rovnoměrný, některé části lidského těla rostou rychleji než ty ostatní. Horní a dolní končetiny rostou rychleji než trup, také je růst do výšky intenzivnější a rychlejší než růst do šířky. Rychlý růst má spíše negativa než pozitiva, a to hlavně ze zdravotního důvodu. Přináší to vyšší náchylnost k poruchám pohybového ústrojí, včetně osifikace kostí, a tím pádem je třeba dbát zvýšenou pozornost pro správné držení těla (Langmeier & Krejčířová, 2006).

Okolo 11. roku dochází k dozrání vestibulárního aparátu dítěte, a jejich hodnoty se blíží k hodnotám dospělého člověka. Velký rozvoj lze pozorovat v oblasti hormonální. Hormony začínají více působit jak na primární, tak i na sekundární pohlavní znaky, a koncem tohoto období jsou patrné sexuální rozdíly mezi chlapci a dívkami. Z pohledu sportu je významné, že vzestup pohlavních hormonů výrazně zvyšuje svalovou sílu (Langmeier & Krejčířová, 2006).

2.6.2 Sociální vývoj

Vývoj v oblasti sociální je velmi ovlivňován kolektivem ať už třídním nebo v různých zájmových kroužcích. Pro dítě v tomto věku je velmi důležité být začleněný v nějakém kolektivu, jinak se dítě stává odstrčeným a jeho sociální, ale často i psychický vývoj je pozastaven. V kolektivu se dítě seznamuje s konkurencí, nutnosti podřídit se pravidlům, ale také projevovat vlastní iniciativu. Učí se dělbě práce, navazuje přátelství, a vyvíjí své mravní cítění (Machová, 2016).

Proto je důležité, aby dítě bylo v neustálém kontaktu se skupinou svých vrstevníků, a to nejen ve škole. V zájmových kroužcích dítě pozná i jiné vrstevníky, a platí tam také odlišná pravidla než ve školním prostředí. Také může v těchto kroužcích projevit svůj talent a zájem o danou aktivitu, která se tam provozuje (Perič, 2008).

2.6.3 Motorický vývoj

Motorický vývoj úzce souvisí s tělesným výkonem jedince. Neohrabané pohyby jsou způsobeny potřebou stimulace i těch partií, které jsou v běžném životě potlačeny. Z toho důvodu, je zde velká potřeba pohybu, a snaha provozovat nějaký sport. Nastupuje zde však i stagnace v oblasti kinestetické diferenciací (gymnastika) a rytmické (tance). Je nutno tuto stagnaci respektovat a přistupovat k ní obezřetně, aby se nevytvořila negativní psychická bariéra (Perič et al., 2012).

Pohybová potřeba je dána výrazným nárůstem svaloviny, související se změnami kostí. Samo dítě ve většině případů projevuje zájem o aktivity, které dříve nevyhledávalo. U chlapců jsou to silová cvičení, kde chlapce motivuje pocit vypadat dobře a mít velké svaly. U dívek jsou to obratnostní a koordinační cvičení, které uplatní v gymnastice nebo při různých tanečních soutěžích. Rychlým růstem rostou disproporce mezi jednotlivými částmi těla, zhoršuje se tím u dětí ve starším školním věku plynulost a přesnost pohybu (Tod et al., 2012).

2.6.4 Psychický vývoj

Staršímu školnímu věku v psychickém vývoji jasně dominuje období puberty. Hormony, ovlivňující také psychiku člověka, působí na emotivní vztahy. Dítě začíná více vnímat sebe sama, ale i opačné pohlaví a celkově jeho okolí. Je značně vnímavé na většinu zevních stimulů, a na vnitřní potřeby. Typickými projevy je náladovost. Záporné emoce se snaží překonávat vzpurností nebo odmítáním, proto se také tomuto období označuje jako „období druhého vzdoru“. Dítě začíná usilovat o samostatnost a vlastní názor, což je někdy provázené až přepjatou kritičností vůči okolí (Langmeier & Krejčířová, 2006).

Také začíná projevovat zájmy, které se mohou prohlubovat. Tyto zájmy, pokud jsou opravdu velké, jsou základem pro volbu budoucího povolání (Perič, 2011). Dítěti se rozšiřuje obzor, projevují se znaky logického, ale i abstraktního myšlení. Začíná nad většinou věcí přemýšlet a zdůvodňovat si je. Vydrží delší dobu soustředěné, takže se s ním i lépe pracuje. V tomto věku také klesá jeho zájem o autoritu rodičů a učitelů, naopak roste vliv jeho vrstevníků.

2.7 Trenérský přístup

Podle Bukače (2005) používáme pro dva výrazy „trenér“ a „kouč“ jednotné pojmenování „trenér“. Je třeba objasnit, že pokud mluvíme o vedení týmu v utkání, jedná se zde o proces koučování a pozici kouče. Pokud však mluvíme o procesu trénování v tréninku, jedná se o trenéra. Obě funkce jsou velmi důležité pro vedení týmu. Trenér je během tréninku učitel, který své hráče učí novým dovednostem, a připravuje je k následnému utkání, ve kterém se snaží vedením dovést svůj tým, na základě schopností hráčů, k vítězství. Pro výkon koučování se trenér opírá především o herní znalosti, zkušenosti z utkání a schopnost rychlého rozhodování v krizových situacích. Naopak v procesu trénování jsou vyžadovány znalosti a vědomosti z daného sportu, a také vhodný výběr tréninkového obsahu, tedy co je potřeba v dané chvíli natrénovat. Na vrcholové úrovni se můžeme setkat s rozdělením těchto pozic, kdy je hlavní trenér v pozici kouče, a jeho asistent v pozici trenéra, který má na starost přípravu tréninků. Avšak pro trénink mládežnických týmů, je velmi vhodné tyto dvě profese sloučit dohromady. (Bukač, 2005)

Na rozdíl od Bukače (2005), rozděluje Gendron & Stenlund (2003) trenéra do 3 pozic. Jmenovitě jsou to: trenér jako učitel, trenér jako vůdce a trenér jako technik.

V první pozici trenéra jako učitele charakterizuje trénování a učení hráčů jako synonyma. Uvádí zde 3 oblasti, přípravu, doručení a hodnocení, ve kterých vidí základní aspekty pro dobré trénování. Přípravou se dají minimalizovat chyby, kterých se může trenér dopustit, když nebude dostatečně připravený, a to už jak v oblasti tréninku, znalosti herního systému nebo podrobné znalosti pravidel. Doručení znamená implikování svých vědomostí a svých požadavků přímo na hráče. Mezi základní způsoby, jak předat informace hráčům patří vysvětlení, nakreslení, a samozřejmě také praktickou ukázkou cvičení. Mezi novější způsoby určitě řadíme video, na které však musíme mít u sebe potřebnou techniku. V hodnocení uvádí, že je samozřejmě důležité stále hodnotit tým, ale mnohem důležitější je chválit také individuální výkony. Občas je důležité vyzdvihnout jednotlivé hráče, a to už jak z pohledu sportovního, tak i z pohledu mimosportovního, tedy osobního života hráče. Uděláte z něj tak hrdinu v očích ostatních členů týmu. (Gendron & Stenlund, 2003)

V druhé pozici charakterizuje Gendron & Stenlund (2003) trenéra jako vůdce. Trenér by měl být tím, ke kterému hráči vzhlíží, a chovají k němu respekt. Každý trenér si může nastudovat knihy o vedení týmů nebo o úspěšných trenérech. Ale nikdy by neměl aplikovat tyto způsoby bez delšího zvážení, protože ve velké části případů nemusí sedět

na vaši osobnost a váš styl vedení týmu. Doporučuje se, aby si trenér vzal od každého úspěšného trenéra trochu, a pokládal tak mozaiku, která lépe sedí na vaši osobnost. Jednoduše je důležité, aby byl trenér hlavně sám sebou.

V pozici trenéra jako technika uvádí, že musí být trenér znalý v oblastech herních dovedností, taktiky, herních systémů a strategie. Musí mít také schopnost rozpoznat jaký systém je pro tým ten nejlepší, a pro kterou herní pozici se hodí jednotlivý hráč.

Bukač (2005) i Bedřich (2006) rozlišují 3 základní styly trenérské práce. Jsou to autoritářský, liberální a demokratický.

Autoritářský trenér vyžaduje podřízenost hráčů, zamítá jakoukoliv diskuzi a on sám vytyčuje jasná pravidla. Hráči pod takovýmto trenérem nejsou spokojeni, a trenér tímto způsobem ničí kreativitu hráčů (Bukač, 2005).

Liberální trenér je pravý opak autoritářského. Hráčům povoluje až příliš mnoho, dává jim svobodu v rozhodování. V krajních případech si spíše hráči řídí trénink. Samozřejmě že jsou hráči vysoce spokojeni pod takovýmto trenérem, avšak trenér hráče tímto tréninkem nikam neposouvá, rozvoj hráčů je pomalý (Bedřich, 2006).

Demokratický trenér se dá říct, že je kombinací obou předchozích stylů. Trenér si udržuje svou autoritu, a hráčům dává možnost volby a jejich realizaci, panuje tedy demokratické rozhodování. Tento režim provází dobrá výkonnost a spokojenost v týmu (Bukač, 2005).

Existuje ještě jeden trenérský styl, a tím je výchovné neboli sofistikované trenérství. V tomto stylu se trenér zajímá o každého hráče, chápe ho jako individualitu, přičemž se ho snaží vést k týmovému výkonu. Nepředepisuje přesná pravidla, ale od hráčů vyžaduje vykonávání jeho požadavků, se kterými jim pomáhá. Hráči se s těmito požadavky postupně seznamují, z časového hlediska je to tedy dlouhodobý proces (Bukač, 2005).

Každému trenérovi sedí odlišný styl trénování, toto je pouze základní rozdělení. U většiny trenérů se tyto styly prolínají, a vytváří se tím tak jedinečné trenérské osobnosti. Trenérskou osobnost formuje nejen způsob trénování, ale také charakter člověka. Trenéři jsou schopni analyzovat své svěřence, ale také by měli být schopni charakterizovat sami sebe. Najít u sebe kladné, ale i záporné charakterové vlastnosti, silné a slabé stránky, nebo také podněty, které je dokážou vytočit.

Osobnost můžeme rozdělit také podle temperamentu. Už Hippokrates rozděлил osobnost člověka podle tělních tekutin (krev, žluč, černá žluč, hlen) na 4 typy.

- Sangvinik – přizpůsobivý člověk, nejvíce mu vyhovují týmové sporty. Je také emočně vyrovnaný, avšak nestálý, prožitky u něj trvají krátce.
- Cholerik – vznětlivý člověk, který nalézá uplatnění v rychlostní činnosti s maximální intenzitou. Emočně nevyrovnaný, často reaguje unáhleně.
- Melancholik – tichý člověk, který věci prožívá uvnitř sebe. Ve sportu je typický svojí chutí zdolávat překážky.
- Flegmatik – klidný člověk, navenek působí lhostejně, vyruší ho pouze velmi silné podněty. Ve sportu se vyznačuje svou vytrvalostí a houževnatostí.

(Tod et al., 2012)

Martens (2006) pokládá sebereflexi jako extrémně důležitou, a uvádí, že trenér může předávat vyrovnanost na své svěřence už jen pouze tím, že sám působí klidně a vyrovnaně. Osobnost trenéra se ve sportovním procesu neustále vytváří a modifikuje. Pokud chce trenér dosáhnout úspěchů, musí poznat nejen osobnost svých svěřenců, ale i tu svou.

2.7.1 Trenérský přístup v mládežnických kategoriích

Trenér v mládežnických kategoriích by měl být pro své svěřence především vzorem. Měl by se chovat tak, aby k němu děti vzhlíželi, a zároveň aby věděli, že to, co řekne trenér tak se musí poslouchat. Také by měl mít rád děti a mít o ně zájem, jakmile toto nemá, děti to poznají a velice rychle pak trenér ztrácí respekt (Perič et al., 2012).

U dětí je důležité neustále v nich podněcovat soutěžení a touhu zvítězit. Některé děti nejsou tak ambiciózní jak jiné, mají třeba cíle osobnějšiho rázu. Zatímco někteří mohou mít za cíl dát hattrick, jiní zase jedou na turnaj s tím, že si chtějí celý den užít s kamarády. Toto by měl také správný trenér poznat, a mít odlišný přístup ke každému svěřenci (Perič & Březina, 2019).

Trenérský přístup v tomto období by měl být velmi taktní a diskrétní. Vyžaduje také určité zkušenosti z daného sportu a vědomosti. Je dobré zasahovat pouze tam, kde je to nezbytně nutné, kde chování jedince přesáhne hranici. Avšak trenér by si měl všimnout každého problému, a alespoň o něm vědět, protože největší chybou je přehlížení. Větší problémy a spory by se měly řešit před skupinou, v případě kolektivního sportu, před celým týmem, a to zejména až po opadnutí vášní, až se situace částečně uklidní (Thompson, 2017).

Nevhodná je z pozice trenéra výrazná ironie a autoritativnost. Trenér by měl být spíš starší přítel, protože se mu děti spíše svěří s nějakými problémy. Díky tomu se tak dostane k nim blíže, a naváže se tak užší vztah mezi trenérem a svěřencem (Perič & Březina, 2019).

Trenér by měl také upevňovat zájem dítěte do sportu, avšak neměl by ho upřednostňovat před vším ostatním. Je vhodné, když podporuje i jiné oblasti, především tedy školu. Ta je velmi důležitá, protože to, co dítě vystuduje, ho jednou bude živit. Jen malé procento mladých sportovců se udrží na vrcholové úrovni až do dospělého věku (Thompson, 2017).

Děti v tomto období vynikají touhou napodobovat dospělé, nacházet si mezi nimi vzory, a proto je důležité, aby šel trenér tím správným příkladem. Měl by hlavně pomáhat s výchovou dětí, vést je k zdravému životnímu stylu, k lepšímu využívání a plánování času, celkově je důležité, aby měl trenér stejné nebo podobné nastavení, jako mají rodiče jeho svěřence (Bukač, 2013).

Stát se trenérem je velmi jednoduché, většinou vám k tomu stačí absolvovat daný kurz. Ale stát se dobrým trenérem je už o poznání těžší, musíte disponovat velkými znalostmi ze sportu, ale také velkou mírou entusiasmů, umět se vcítit do dětí, které trénujete. Prioritou trenérské práce by měly být děti, jeho svěřenci, a ne jeho osobní úspěchy a vítězství. „Každý trenér chce vyhrávat, ale vždy by měl před sebou vidět především děti, a ne medaile či rekordy“ (Perič, Levitová, & Petr, 2012, s. 166).

2.8 Metody výzkumu

2.8.1 Kvantitativní a kvalitativní metoda výzkumu

Jak hlavní metody výzkumu jsou uváděny 2 metody. Je to kvantitativní výzkum a kvalitativní výzkum. Obě složky jsou geneticky determinované, jelikož u posuzovaného jedince nebo skupiny jedinců je posuzována jejich trénovanost. Ta vždy záleží na aplikovaném tréninku a genetickém vybavení jedince (Bunc, 2008, Culver, Gilbert, & Trudel, 2003).

2.8.1.1 Kvalitativní výzkum

Kvalitativní metoda výzkumu naopak zkoumá jevy a klade si otázky „proč a jak dochází k jednotlivým jevům“. Výstupem pro tuto metodu jsou slovní výrazy. Nejčastěji se objevují slova „dobrý“, „spravedlivý“, „špatný“, „často“ a „zřídka“ (Chang, 2015).

„Kvalitativní výzkum v sociálních vědách označuje výzkum, který se zaměřuje na to, jak jednotlivci a skupiny nahlízejí, chápou a interpretují svět. Podle jiných kritérií může být za kvalitativní výzkum označován takový, který neužívá statistických metod a technik“ (Zháněl, Hellebrandt, & Sebera, 2014, s. 21).

2.8.1.2 Kvantitativní výzkum

Kvantitativní metoda výzkumu si klade otázky „kdy“, „kde“, „kolik“ nebo „jak často“. Výstupem této metody jsou tedy číselné hodnoty (Chang, 2015). Kvantitativní metoda se tedy zabývá získáváním údajů četností daného jevu. V této bakalářské práci jsem tedy využíval právě kvantitativní metodu výzkumu, protože mě zajímala data kolikrát byl daný jev uskutečněn.

„Kvantitativní výzkum je metoda standardizovaného vědeckého výzkumu, který popisuje jevy pomocí proměnných (znaků). Ty jsou sestrojeny tak, aby měřily určité vlastnosti. Výsledky takových měření jsou pak zpracovány a interpretovány, například s využitím statistiky“ (Zháněl, Hellebrandt, & Sebera, 2014, s. 21).

2.8.2 Metoda pozorování

V této bakalářské práci jsem prováděl metodu pozorování, protože jsem pozoroval florbalové utkání.

Pozorování probíhá v kvantitativním výzkumu buď bez přímého kontaktu mezi pozorovatelem a pozorovaným (nezúčastněné), nebo za jeho aktivní účasti (zúčastněné). Hlavní výhodou metody pozorování je, že není závislá na souhlasu pozorovaného spolupracovat – je tedy pro pozorovaného naprosto anonymní. Nevýhodou je však ve srovnání s dotazníkem velká časová náročnost (Linderová, Scholz, & Munduch, 2016).

Pozorování dělí více autorů (Ferjenčík, 2000; Linderová et al., 2016; Švaříček & Šedřová, 2007) na 2 typy:

1. *Strukturované nezúčastněné pozorování* – V tomto typu pozorování je důležité, aby pozorovatel zůstal skrytý před zrakem pozorovaného, a tím tak neovlivňoval jeho chování. Pozorovatel může ovlivnit pozorovaný jev i jen tím, že pozorovaný ví o jeho přítomnosti. To způsobí, že se pozorovaný nebude chovat přirozeně, změní své chování, a to už jak pozitivně nebo negativně.

2. *Strukturované zúčastněné pozorování* – Pozorovatel se zde zhostí určité role, a je v přímém kontaktu s pozorovaným. Opět je ale velmi důležité, aby pozorovaný nezjistil totožnosti pozorovatele, to by mohlo způsobit, že by pozorovaný změnil chování, a zkreslilo by to tak výsledky výzkumu.

Technické prostředky, kterými pozorovatel může zachytit pozorovaný jev během strukturovaného pozorování, jsou například záznamový arch, videokamera nebo chytrý telefon (Linderová et al., 2016).

3 Cíle

3.1 Hlavní cíl

Hlavním cílem této bakalářské práce bylo zjistit míru diferenciací v herních činnostech týmu v miniflorbalu 3+1 a miniflorbalu 5+1 pomocí kvantitativní metody pozorování florbalových utkání mladších žáků v regionu Královéhradeckého a Pardubického kraje.

3.2 Dílčí cíle

- Zjistit specifika miniflorbalu 3+1 a miniflorbalu 5+1.
- Analyzovat naměřená data.
- Zdůvodnit výsledky statistických údajů.

3.3 Výzkumné otázky

- Ve kterém druhu miniflorbalu bude více střel v přepočtu na 1 minutu utkání?
- Ve kterém druhu miniflorbalu bude více blokovaných střel v přepočtu na 1 minutu utkání?
- Ve kterém druhu miniflorbalu bude více úspěšných přihrávek v přepočtu na 1 minutu utkání?
- Ve kterém druhu miniflorbalu bude více nepřesných přihrávek v přepočtu na 1 minutu utkání?
- Ve kterém druhu miniflorbalu bude větší počet uvolnění hráče s míčkem v přepočtu na 1 minutu utkání?

3.4 Úkoly práce

- Analýza odborné literatury.
- Zajistit tým proškolených asistentů na pozorování florbalových utkání miniflorbalu 3+1 a miniflorbalu 5+1.
- Zjistit místo a datum konání florbalových utkání miniflorbalu 3+1 a miniflorbalu 5+1.

4 Metodika

4.1 Popis vlastního výzkumu

Hlavní výzkumnou metodou byla metoda behaviorální, protože jsem sledoval určité jevy, a situace, které se děly na hřišti během florbalového utkání. Hlavní výzkumnou metodou bylo tedy pozorování. V rámci této bakalářské práce bylo pozorováno a zaznamenáno 12 utkání miniflorbalu 3+1 a 12 utkání miniflorbalu 5+1. Utkání byla odehrána v regionu Královéhradeckého a Pardubického kraje. Miniflorbal 3+1 jsem pozoroval v soutěži Pardubický přebor mladších žáků, a miniflorbal 5+1 jsem pozoroval v soutěži Liga mladších žáků. Tuto soutěž hráli převážně hráči ve věku 12, 13 let, avšak mohli nastupovat i 11-letí a 10-letí hráči.

Utkání miniflorbalu 3+1 se hrála na 2 poločasy, kdy každý trval 15 minut. Hrál se však na tzv. „superhrubý čas“, který se nezastavoval ani při vstřelení gólu. Čistý hrací čas se tak pohyboval okolo 11 minut na jeden poločas. Utkání miniflorbalu 5+1 se hrála také na 2 poločasy, avšak jedna polovina utkání trvala pouze 10 minut. Na rozdíl od miniflorbalu 3+1 se zde hrál tzv. „čistý čas“, což znamená že se čas zastavoval při každém přerušení (faulu, standartní situaci, gólu, vyhození míče mimo hrací plochu, ...)

Utkání se hrála během jednodenního turnaje, kdy každý tým, jak miniflorbalu 3+1, tak i miniflorbalu 5+1, odehrál vždy 3 utkání během celého dne, při účasti 5-ti týmů na turnaji.

Všechna utkání jsem pozoroval ve Sportovní hale Skalka v České Třebové. Utkání miniflorbalu 3+1 se hrála 13.10.2019 a 23.2.2020. Utkání miniflorbalu 5+1 se hrála 12.10.2019 a 5.1.2020. Ani u jednoho miniflorbalu se oficiální výsledky nezapisují, ale přesto jsem výsledky utkání zapisoval.

Tabulka 3. Výsledky utkání miniflorbalu 3+1

	Datum	Místo	Výsledek
Protokol č.1	13.10.2019	SH Skalka Česká Třebová	6:5
Protokol č.2	13.10.2019	SH Skalka Česká Třebová	4:8
Protokol č.3	13.10.2019	SH Skalka Česká Třebová	4:6
Protokol č.4	13.10.2019	SH Skalka Česká Třebová	7:3
Protokol č.5	13.10.2019	SH Skalka Česká Třebová	5:4
Protokol č.6	13.10.2019	SH Skalka Česká Třebová	3:6
Protokol č.7	23.2.2020	SH Skalka Česká Třebová	7:7
Protokol č.8	23.2.2020	SH Skalka Česká Třebová	4:10
Protokol č.9	23.2.2020	SH Skalka Česká Třebová	5:2
Protokol č.10	23.2.2020	SH Skalka Česká Třebová	5:8
Protokol č.11	23.2.2020	SH Skalka Česká Třebová	7:4
Protokol č.12	23.2.2020	SH Skalka Česká Třebová	9:6

Tabulka 4. Výsledky utkání miniflorbalu 5+1

	Datum	Místo	Výsledek
Protokol č.1	12.10.2019	SH Skalka Česká Třebová	3:0
Protokol č.2	12.10.2019	SH Skalka Česká Třebová	1:6
Protokol č.3	12.10.2019	SH Skalka Česká Třebová	6:1
Protokol č.4	12.10.2019	SH Skalka Česká Třebová	1:3
Protokol č.5	12.10.2019	SH Skalka Česká Třebová	5:2
Protokol č.6	12.10.2019	SH Skalka Česká Třebová	3:3
Protokol č.7	5.1.2020	SH Skalka Česká Třebová	2:1
Protokol č.8	5.1.2020	SH Skalka Česká Třebová	2:2
Protokol č.9	5.1.2020	SH Skalka Česká Třebová	1:5
Protokol č.10	5.1.2020	SH Skalka Česká Třebová	4:2
Protokol č.11	5.1.2020	SH Skalka Česká Třebová	3:2
Protokol č.12	5.1.2020	SH Skalka Česká Třebová	3:1

Již před začátkem utkání jsem měl stanovené cíle, které jsem zapisoval do speciálního záznamového protokolu u jednotlivých týmů. Zaznamenával jsem klíčové statistiky utkání, které mi napomohou k porovnání diferenciaci mezi miniflorbalem 3+1 a miniflorbalem 5+1. Klíčové statistiky byly:

1. Počet střel na branku
2. Počet blokových střel
3. Počet úspěšných přihrávek
4. Počet nepřesných přihrávek
5. Počet faulů
6. Počet trestů
7. Počet uvolnění hráče s míčkem

Do protokolu, který se nachází v příloze práce, jsem u každé statistiky pomocí čárkované metody zaznamenával každý statistický údaj. Po sečtení všech čárek v kolonce u jednotlivé statistiky mi z každého utkání vyšly vždy 2 čísla, pro dané 2 týmy, které utkání hrály. Z těchto 2 čísel jsem v každém protokolu vytvořil aritmetický průměr a vložil do tabulky, která mi posloužila pro následné vložení do grafů.

Každé utkání miniflorbalu sledovali a zaznamenávali do protokolů 2-3 nezávislí proškolení pozorovatelé.

4.2 Statistické zpracování dat

Pro vyhodnocení statistických dat jsem využíval kvantitativní metodu. Po sečtení čárek u jednotlivých statistik ze záznamového protokolu jsem vložil výsledná čísla do

tabulky. Tabulky s jednotlivými statistickými údaji jsem vytvořil v programu Microsoft Excel. Výsledky z tabulek jsem poté zpracoval do sloupcového grafu, který jsem taktéž vytvořil v programu Microsoft Excel.

Ve sloupcovém grafu jsem u každého statistického údaje vypočítal aritmetický průměr všech dat, tedy utkání, a vložil ho do grafu. Celkově jsem měl z 12 utkání 24 číselných hodnot (utkání hrály vždy 2 týmy). Vytvořil jsem odděleně sloupcový graf miniflorbalu 3+1 (v grafu jej značí modrá barva) a miniflorbalu 5+1 (v grafu jej značí oranžová barva), abych zvýraznil diferenciaci těchto 2 typů miniflorbalu.

Také jsem výsledky pro přesnější analýzu převedl na 1 minutu utkání. Tyto výsledky však nejsou zcela objektivní, především z časového hlediska. Hrací čas každého z typů miniflorbalu je odlišný. Zatímco u miniflorbalu 3+1 se hraje 2 x 15 minut, tak u miniflorbalu 5+1 se hraje 2 x 10 minut. Když vezmeme v potaz, že hráči hrají ten den už 3. utkání, tak zde může mít na výkon velký vliv únava. Další, a z mého pohledu zásadnější faktor, je ve způsobu stopování času při přerušení. Při převádění na 1 minutu utkání jsem u miniflorbalu 3+1 operoval s časem 15-ti minut na jednu polovinu utkání, tak jak je napsáno v předpisu této soutěže. Avšak jak jsem již zmiňoval, tak hráči miniflorbalu 3+1 hrají tzv. „superhrubý čas“. Ten se většinou pohybuje mezi 11-14 minutami na 1 polovinu utkání. Naopak u miniflorbalu 5+1 se hraje tzv. „čistý čas“, ten je tedy striktně daný 10 minutami na 1 polovinu utkání.

4.3 Analýza odborné literatury

Hlavním cílem pro analýzu odborné literatury bylo získat informace z knih a článků, které se týkají sportujících dětí, florbalu, a také trenérů. Při hledání jsem vyhledával klíčové pojmy jako florbal, periodizace lidského věku, trenérský přístup, nebo sportovní příprava dětí.

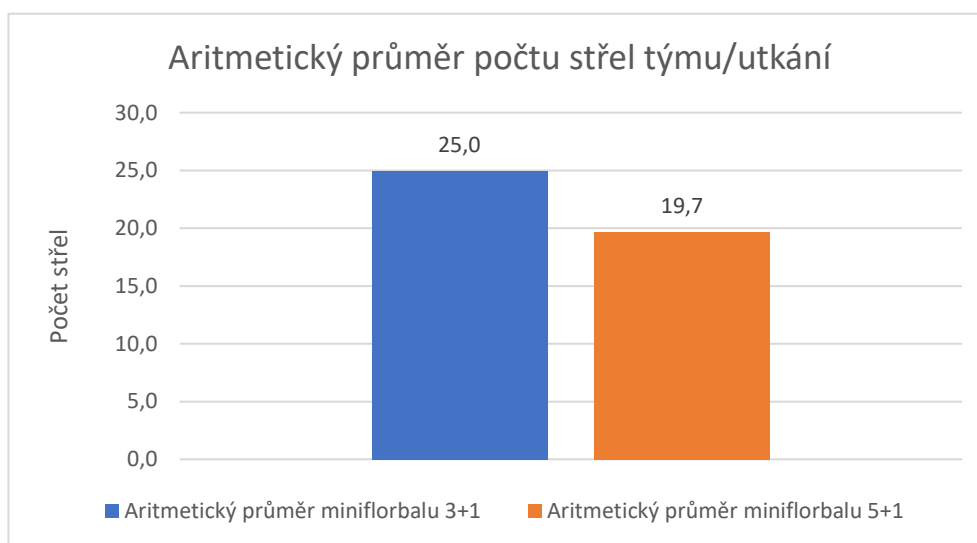
Informace do své bakalářské práce jsem hledal v knihách dostupných v knihovně Univerzity Palackého – Zbrojnice, v její pobočce na Fakultě tělesné kultury (<https://www.knihovna.upol.cz/>), a ve Vědecké knihovně v Olomouci (www.vkol.cz). Jako internetový zdroj knih jsem využíval Digitální knihovnu Kramerius (<http://kramerius-vs.nkp.cz/>). Odborné články jsem vyhledával v databázích s pomocí internetové stránky www.ezdroje.upol.cz, ze kterých jsem také čerpal.

5 Výsledky

5.1 Statistika střel

Ve statistice počtu střel na branku, jsem započítával střely, které letěly přímo do prostoru branky, nebo se dotkly brankové konstrukce, nebo brankář zachytil míček který letěl těsně vedle branky. Střely, které minuly branku velkým rozdílem jsem do statistiky nezaznamenával. Ale zaznamenával jsem střely, které byly tečovány, ať už od bránících nebo útočících hráčů, a směřovaly do branky.

Z přiloženého obrázku 3 jasně vidíme, že sloupec miniflorbalu 3+1 (modrá linie) je výše postavený jak sloupec miniflorbalu 5+1 (oranžová linie). To nám ukazuje, že aritmetický průměr počtu střel jednoho týmu v miniflorbalu 3+1 je vyšší, než aritmetický průměr počtu střel jednoho týmu v miniflorbalu 5+1. Je to způsobeno menším počtem hráčů oproti miniflorbalu 5+1, a také menšími rozměry hřiště, kde spousta hráčů dokáže už z poloviny hřiště vstřelit gól, takže se snaží střílet ze všech pozic. U miniflorbalu 5+1 je tak daleko těžší se propracovat ke střele, z již zmíněných důvodů.

Obrázek 3. Aritmetický průměr počtu střel týmu/utkání

Nejvyššího aritmetického průměru počtu střel u miniflorbalu 3+1 bylo dosaženo v Protokolu č. 7, a to aritmetického průměru 30,5 střel za obě družstva, naopak nejnižšího bylo dosaženo v Protokolech č. 1, 2, 9 a 10, kde bylo dosaženo 21,5 střel za jeden tým na utkání.

U miniflorbalu 5+1 bylo nejvyššího aritmetického průměru počtu střel dosaženo v Protokolu č. 6 – 25 střel. Nejméně střílely týmy v protokolu č. 1, které měly v aritmetickém průměru pouze 16 střel na branku.

V přepočtu na 1 minutu utkání bylo dosaženo zajímavého výsledku. Prohodily se nám zde výsledky miniflorbalů, takže v této statistice bylo většího počtu střel za 1 minutu utkání dosaženo v miniflorbalu 5+1. Tam bylo dosaženo téměř 1 střely za minutu. Je to způsobeno již zmíněnými časovými rozdíly mezi oběma typy miniflorbalů.

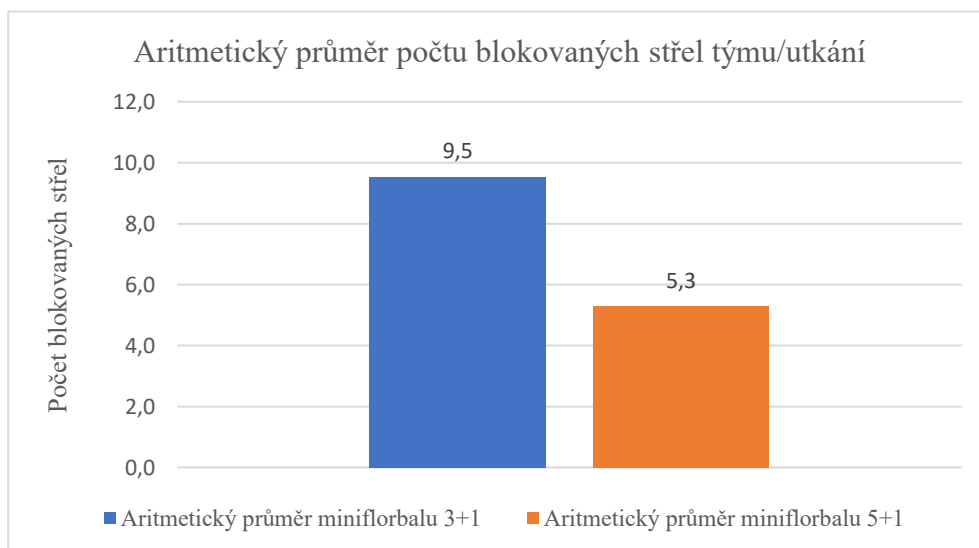
Tabulka 5. Přepočet střel na 1 minutu utkání

	Délka zápasu	Průměr 1 utkání	Přepočet na 1 min.
Miniflorbal 3+1	30 minut	25	0,83
Miniflorbal 5+1	20 minut	19,7	0,99

5.2 Statistika blokových střel

V této statistice jsem zaznamenával blokové střely, tedy střely, které změnila směr mimo branku, důsledkem odrazu o tělo bránícího hráče, nebo o jeho florbalovou hůl. Do statistiky jsem však nezapočítával střely, které byly tečované bránícími hráči, ale směřovaly do branky.

V obrázku 4 vidíme opět výše modrý sloupec, značící miniflorbal 3+1. Reflektuje to, jak jsem již zmiňoval, menší rozměry hřiště. V tomto věku, jsou hrající děti spíše nezáměrně trefovány míčkem vystřeleným soupeřem, než aby účelně blokovali střely, jak je tomu u starších kategorií. Vypovídá to o psychice dětí v tomto věku, kdy se mnohé ještě bojí být trefeny míčkem, z důvodu, že je to bude bolet.

Obrázek 4. Aritmetický průměr počtu blokových střel týmu/utkání

U miniflorbalu 3+1 bylo nejvyššího aritmetického průměru dosaženo v Protokolu č. 9, a to hodnoty 13,5. Nejnižší počet jsem naměřil v Protokolu č. 1 – 6 blokových střel jednoho týmu na utkání.

V miniflorbalu 5+1, byly hodnoty podstatně nižší, jak můžeme zjistit u nejvyššího čísla, které dosahuje v Protokolu č. 7 a 8 pouhých 8 blokových střel. Nejméně blokovaly střely družstva v Protokolu č. 2, kde bylo naměřeno 2,5 střely za družstvo na utkání.

V přepočtu na 1 minutu utkání dosáhly týmy obou typů miniflorbalu téměř stejných hodnot, je zde pouze malý rozdíl (0,5). Tato statistika tedy zásadní pro diferenciaci miniflorbalu 3+1 a miniflorbalu 5+1 není.

Tabulka 6. Přepočet blokových střel na 1 minutu utkání

	Délka zápasu	Průměr 1 utkání	Přepočet na 1 min.
Miniflorbal 3+1	30 minut	9,5	0,32
Miniflorbal 5+1	20 minut	5,3	0,27

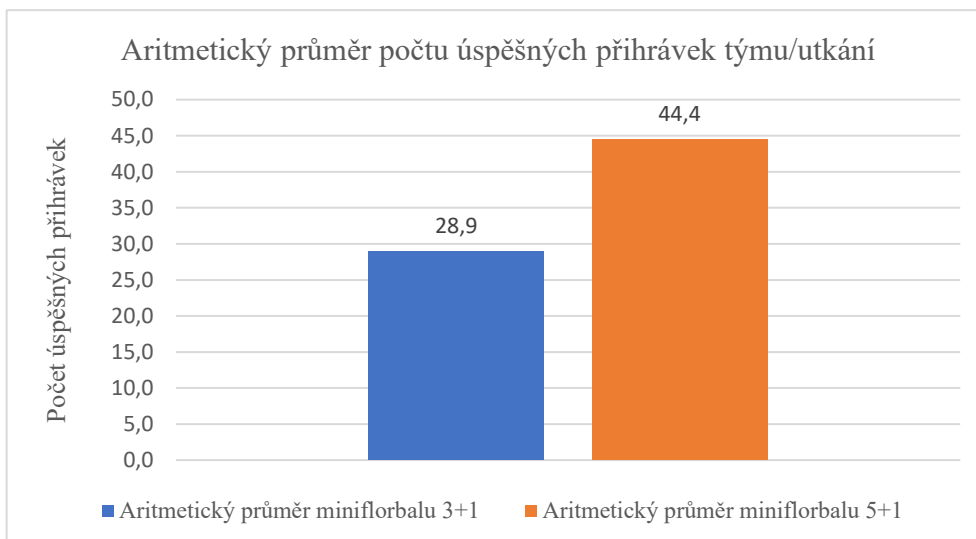
5.3 Statistika přihrávek

Statistiku přihrávek jsem rozdělil na přihrávky úspěšné a přihrávky neúspěšné. Z důvodu, že tento statistický údaj je často rozhodující v důležitých utkáních.

5.3.1 Statistika úspěšných přihrávek

Úspěšné přihrávky jsem započítával do statistik pouze v případě, že míček byl přihrán od spoluhráče ke spoluhráči, a to buď přímou cestou z čepele na čepel, anebo přihrávkou o mantinel. Započítával jsem také, když jeden hráč odehrál míček do volného prostoru, a doběhl ho jeho spoluhráč. To se často stávalo u 3-kového florbalu, kdy hráči nemají tolik času rozehrát míček, a raději ho „odplácávají“. Když brankář chytil míček, a neodhodil míček dopředu k soupeřově brance, tak často přihrál svému hráči vedle branky, i tento typ přihrávky jsem započítával.

Z obrázku 5 vyplývá, že se na rozdíl od statistiky střelby linie prohodily, a výše je nyní oranžová linie, značící miniflorbal 5+1. Je to způsobeno, již zmíněným „odplácáváním“. Na malém hřišti se dá říct, že jsou pod neustálým tlakem, a často se musejí rozhodnout velmi rychle. Zatímco na velkém hřišti nejsou pod tak velkým tlakem, mají více spoluhráčů, kterým mohou přihrát míček, a nedostat se tak do složité situace pod tlak soupeře.

Obrázek 5. Aritmetický průměr počtu úspěšných přihrávek týmu/zápas

Největšího počtu úspěšných přihrávek miniflorbalu 3+1 dosáhli hráči z Protokolu č. 9, kde jich v po vypočítání aritmetického průměru měli 36,5. Na druhou stranu nejnižší počet byl dosažen v Protokolu č. 10, s pouhými 22,5 přihrávkami na tým.

U miniflorbalu 5+1 družstva dosahovala velmi odlišných čísel. Nejvíce přihrávek v aritmetickém průměru na jeden tým měli hráči z Protokolu č. 8, s 53,5 úspěšnými přihrávkami. Naopak nejméně bylo přihráno 34x v Protokolu č. 2.

Po přepočítání výsledků na 1 minutu utkání nám zde vyšel největší rozdíl. Jeden tým miniflorbalu 3+1 zde dosahoval pouze téměř 1 úspěšné přihrávky za 1 minutu utkání, zatímco jeden tým miniflorbalu 5+1 dosahoval více než dvojnásobného počtu.

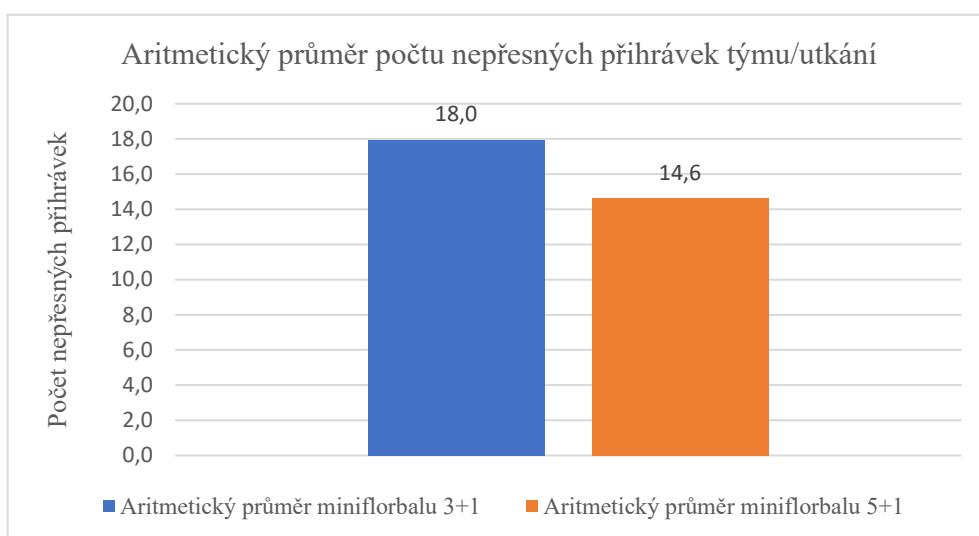
Tabulka 7. Přepočet úspěšných přihrávek na 1 minutu utkání

	Délka zápasu	Průměr 1 utkání	Přepočet na 1 min.
Miniflorbal 3+1	30 minut	28,9	0,96
Miniflorbal 5+1	20 minut	44,4	2,22

5.3.2 Statistika nepřesných přihrávek

Nepřesné přihrávky jsem v tomto měření zaznamenával jako přihrávky, které jsou zachyceny soupeřem, a to ať už přímo, že soupeř zastihne špatnou přihrávku, nebo nepřímo, když doběhne odražený míček. Do statistiky jsem také zaznamenával přihrávky, které skončí za mantinelem. To znamená, když chce hráč přihrát spoluhráči, ale přihrávku přivedne do té výšky, že míček přeletí mantinel a skončí za ním.

Na obrázku 6 vidíme, že sloupce grafu jsou na rozdíl od obrázku úspěšných přihrávek vyrovnanější, avšak převládá modrá linie miniflorbalu 3+1. Nejspíše to značí již zmiňované „odplácávání“, ale jak můžeme vyčíst z čísel, tak je v této kategorii mladších žáků vidět ještě mnoho nepřesných přihrávek a nic na tom nemění rozměry hřiště. Na menším hřišti je to pravděpodobně způsobeno rychlým rozehráním, aby se hráči rychle zbavili míčku. Na velkém hřišti je to naopak způsobeno velkými vzdálenostmi mezi hráči, takže přihrávající hráč nedá dostatečnou razanci přihrávce, a míček zastihne soupeř.

Obrázek 6. Aritmetický průměr počtu nepřesných přihrávek tým/utkání

Nejvyšší počet nepřesných přihrávek v miniflorbalu 3+1 se objevil v Protokolu č. 11, kde jich hráči v aritmetickém průměru pokazili 22,5. Nejméně naopak kazili přihrávky v Protokolu č. 4, kde měli 12 nepřesných přihrávek za tým na utkání.

Co se týče miniflorbalu 5+1, tak nejvyššího počtu po přepočítání na aritmetický průměr dosáhli hráči z Protokolu č. 1, s 20,5 nepřesnými přihrávkami. Nejnižší číslo jsem zaznamenal v Protokolu č. 7. Pouze 7,5 nepřesných přihrávek za tým na utkání.

Po převedení výsledků na 1 minutu utkání, se ukázalo, že na rozdíl od úspěšných přihrávek, statistika nepřesných přihrávek nebude rozhodující. Miniflorbal 5+1 má sice větší aritmetický průměr nepřesných přihrávek, ale rozdíl 0,13 není až tak markantní.

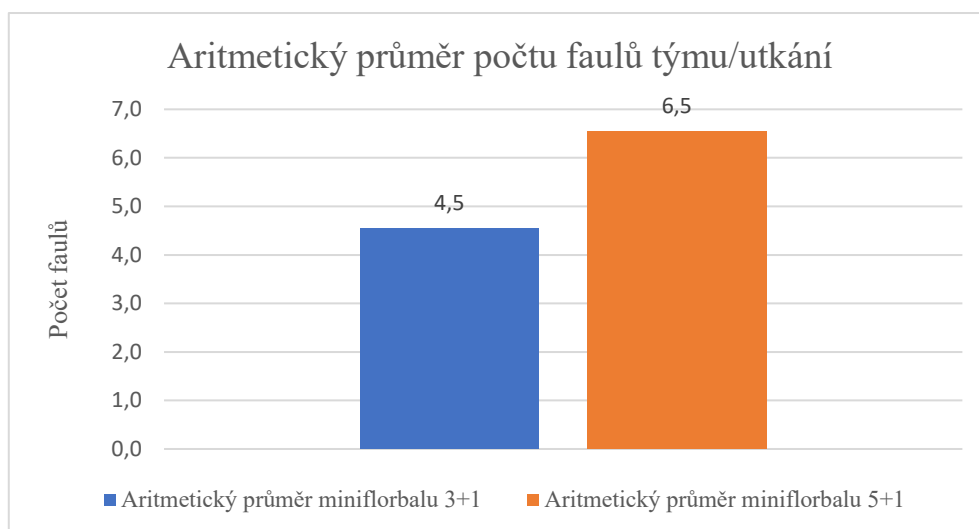
Tabulka 8. Převedení nepřesných přihrávek na 1 minutu utkání

	Délka zápasu	Průměr 1 utkání	Přepočet na 1 min.
Miniflorbal 3+1	30 minut	18	0,6
Miniflorbal 5+1	20 minut	14,6	0,73

5.4 Statistika faulů

Během tohoto statistického údaje jsem zaznamenával fauly a přestupky, vedoucí k volnému úderu. Zaznamenával jsem tedy: blokování hole, držení hole, nadzvednutí hole, došvih hole, sekání do soupeřovy hole, hru mezi nohama, vrážení do zad hráče, postavení hráče v malém brankovišti, nedovolenou vzdálenost hráče při rozehrávce volného úderu, zastavení míčku při výskoku hráče, hru míčku hlavou. Do statistiky jsem nezaznamenával volné údery, které byly způsobeny vyhozením míče za mantinely mimo hrací plochu.

Z v příloženého obrázku 7, můžeme vyčíst, že výše je tentokrát postaven oranžový sloupec miniflorbalu 5+1. Zde vidím hlavní důvod v odlišnosti rozhodčích. Zatímco na miniflorbal 3+1 jsou především nasazováni rozhodčí nováčci, nebo méně zkušené rozhodčí, tak miniflorbal 5+1 už rozhodují o něco zkušenější rozhodčí. V miniflorbalu 3+1 také rozhodčí často odpouštějí drobné fauly typu sekání, když jsou hráči v souboji o míček. V miniflorbalu 5+1 už jsou rozhodčí přísnější. Ale samozřejmě, jako ve všech kontaktních sportovních hrách, záleží na osobě rozhodčího.

Obrázek 7. Aritmetický průměr počtu faulů týmu/utkání

V miniflorbalu 3+1 se nejvíce faulů dopouštěli hráči z týmů z Protokolu č. 10, a to 8 faulů v aritmetickém průměru na tým. Na druhou stranu nejmenšího počtu faulů bylo dosaženo v Protokolu č. 2, a to pouze 2 faulů v aritmetickém průměru na utkání.

V miniflorbalu 5+1 je celkový aritmetický průměr ze všech protokolů vyšší, nejvíce faulující byla družstva z Protokolu č. 5, s 10,5 fauly za tým na utkání. Nejméně faulující

byly týmy, shodně jako v 3-kovém florbale, v Protokolu č. 2, kde se družstva dopustila aritmetického průměru 2 faulů.

Tabulka faulů po převedení na 1 minutu utkání pouze reflektuje předchozí výsledky v této statistice. Potvrzuje převahu miniflorbalu 5+1, z již zmíněných důvodů.

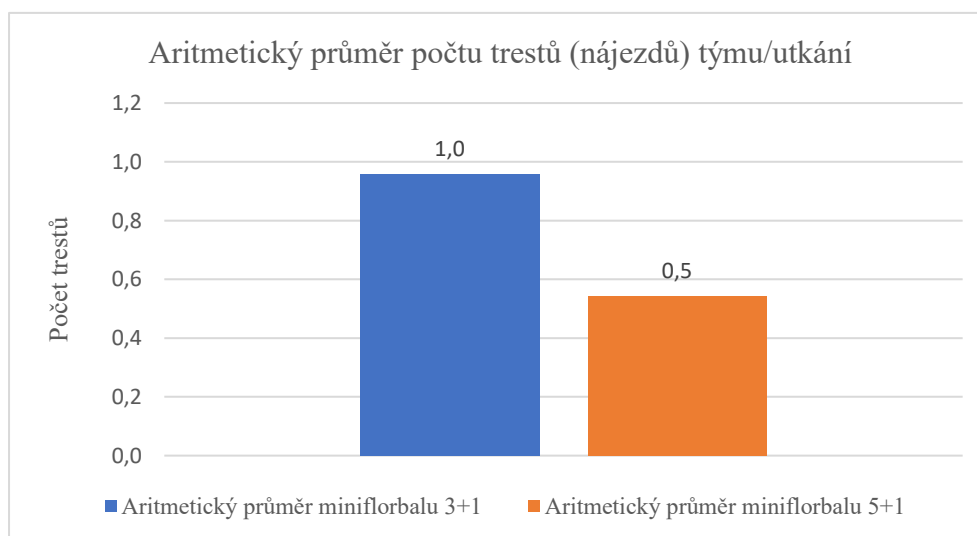
Tabulka 9. Převedení faulů na 1 minutu utkání

	Délka zápasu	Průměr 1 utkání	Přečet na 1 min.
Miniflorbal 3+1	30 minut	4,5	0,15
Miniflorbal 5+1	20 minut	6,5	0,33

5.5 Statistika trestů

Do této nelichotivé statistiky jsem započítával všechny tresty, tedy přestupky vedoucí ke dvouminutovému, pětiminutovému nebo desetiminutovému trestu. Také jsem započítával tresty, za které byl nařízen trestný nájezd. V miniflorbalu 3+1 v regionu Královéhradeckého a Pardubického kraje je za trest vedoucí k vyloučení na trestnou lavici nařízen nájezd, neexistuje zde tedy vyloučení hráče na trestnou lavici. Je to především z důvodu hladšího průběhu utkání, a také toho, že by jeden tým hrál pouze ve 2 hráčích, což má na děti demotivující charakter.

Na obrázku 8 vidíme, že tresty nedosahují tak vysokých čísel jako fauly a drobné přestupky u předchozí statistiky. Přesto je zde převaha modrého sloupce, značící miniflorbal 3+1. Je to způsobeno, již několikrát zmíněnými, rozměry hřiště. Hráči jsou zde blíže u sebe, takže jsou téměř v neustálém kontaktu se soupeřem, z čehož pramení větší fauly, vedoucí k trestům.

Obrázek 8. Aritmetický průměr počtu trestů (nájezdů) týmu/utkání

V aritmetickém průměru byli nejtrestanější hráči miniflorbalu 3+1 ti, z Protokolu č. 9, s 2,5 tresty za utkání. V Protokolech č. 2, 5 a 10 jsme naopak žádné tresty, respektive žádné nájezdy neviděli.

U miniflorbalu 5+1 byla čísla nižší, dokazuje to nejvyšší počet trestů v Protokolu č. 4, kde jsme v aritmetickém průměru viděli jen 1,5 trestu na tým. O jeden více než u 3-kového florbalu, tedy ve 4 protokolech jsme neviděli ani jeden trest. Jmenovitě to jsou Protokoly č. 1, 2, 8 a 10.

V převedení na 1 minutu utkání jsou tato čísla nejvyrovnanější z celého výzkumu. Číselný rozdíl v řádech tisícín je zanedbatelný, tato statistika v diferenciaci nerozhoduje.

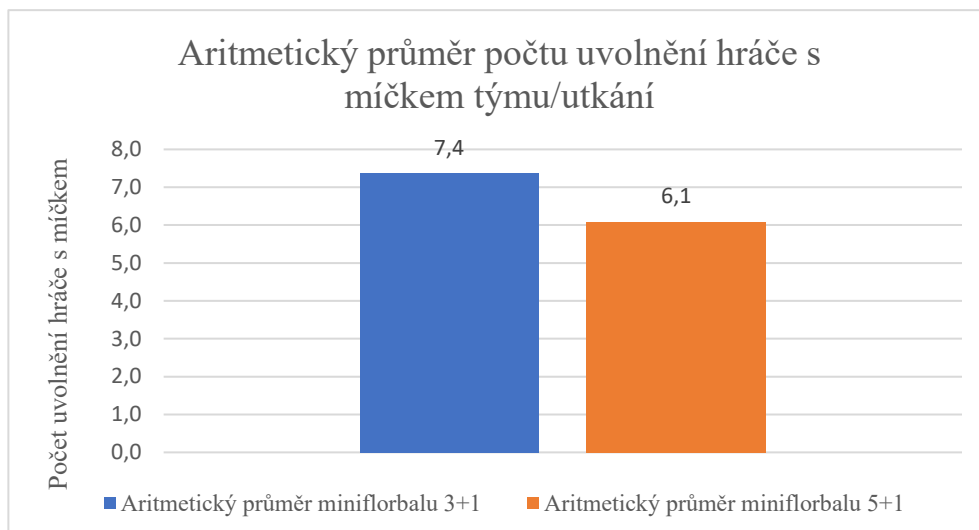
Tabulka 10. Převedení faulů na 1 minutu utkání

	Délka zápasu	Průměr 1 utkání	Přepočítání na 1 min.
Miniflorbal 3+1	30 minut	1	0,03
Miniflorbal 5+1	20 minut	0,5	0,025

5.6 Statistika uvolnění hráče s míčkem

Tento statistický údaj vypovídá o šikovnosti a umu hráče v přechodu hráče v souboji 1:1, tedy o schopnosti udělat kličku, nebo jakkoli jinak obehrát soupeře před sebou a mít stále míček na holi. Do statistik jsem zaznamenával pouze úspěšné pokusy. Podmínkou pro zaznamenání výsledku bylo, že hráč musel mít míček na holi, úspěšně provést kličku, dostat se tak před soupeře, a mít míček stále v držení.

Z obrázku 9 můžeme vyčíst, že má menší převahu modrý sloupec miniflorbalu 3+1. Tato statistika je tou nejvyrovnanější ze všech statistických údajů v této bakalářské práci. V miniflorbalu 3+1 je méně místa, takže jsou hráči stále v kontaktu se soupeřem, a z toho vyplývá, že velmi často dochází k uvolnění hráče s míčkem. Samozřejmě, že je zde velké procento neúspěšných pokusů, ale v celkovém součtu je zde mnohem více takových soubojů než v miniflorbalu 5+1, z důvodu již zmiňovaného rozměru hřiště. V tom naopak mají hráči o něco více času na rozhodování, takže si mohou rozmyslet, jak soupeře před sebou překonají.

Obrázek 9. Aritmetický průměr počtu uvolnění hráče s míčkem týmu/utkání

V utkáních miniflorbalu 3+1 bylo nejvyššího aritmetického průměru počtu uvolnění hráče s míčkem dosaženo v Protokolu č. 11, kde jich bylo naměřeno 10. Nejméně úspěšných pokusů uvolnění hráče s míčkem bylo provedeno v Protokolu č.8, s pouze 4 uvolněními na tým.

Nejvyššího aritmetického průměru počtu uvolnění hráče s míčkem, tedy 8, v miniflorbalu 5+1 dosáhly týmy v Protokolech č. 4 a 11. Nejnižšího počtu dosáhla družstva také ve 2 protokolech, a to v Protokolech č. 6 a 12, kde se úspěšně uvolnil každý tým 4x.

I poslední statistický údaj po přepočtu na 1 minutu utkání reflektuje již zmíněné výsledky. Rozdílem pouhých 0,6 tento statistický údaj také není rozhodující.

Tabulka 11. Přepočet uvolnění hráče s míčkem na 1 minutu utkání

	Délka zápasu	Průměr 1 utkání	Přepočet na 1 min.
Miniflorbal 3+1	30 minut	7,4	0,25
Miniflorbal 5+1	20 minut	6,1	0,31

6 Závěr

V této bakalářské práci jsem si jako hlavní cíl stanovil určit míru diferenciaci v herních výkonech týmu v miniflorbalu 3+1 a miniflorbalu 5+1. Určoval jsem ji pomocí výsledků z pozorování florbalových utkání, kdy jsem do záznamového protokolu zapisoval každý statistický údaj. Na základě hlavního cíle práce jsem stanovil 5 výzkumných otázek.

- Ve kterém druhu miniflorbalu bude více střel v přepočtu na 1 minutu utkání?

Výzkum ukázal, že více střel v přepočtu na 1 minutu utkání bylo v miniflorbalu 5+1, kde jeden tým dosáhl v aritmetickém průměru téměř 1 střely za minutu (0,99). Hráči miniflorbalu 3+1 zaostávali o 0,16, takže dosahovali 0,83 střely za 1 minutu utkání.

- Ve kterém druhu miniflorbalu bude více blokových střel v přepočtu na 1 minutu utkání?

Tato statistika byla velmi vyrovnaná, avšak o něco více blokových střel bylo v miniflorbalu 3+1. Rozdílem 0,05 blokových střel mezi miniflorbalem 3+1 (0,32) a miniflorbalem 5+1 (0,27) nelze brát tuto statistiku jako klíčovou pro určení diferenciaci.

- Ve kterém druhu miniflorbalu bude více úspěšných přihrávek v přepočtu na 1 minutu utkání?

Statistika úspěšných přihrávek je pro určení rozdílnosti klíčová. Jako jediná ze všech statistik v přepočtu na 1 minutu utkání dosáhla výraznějšího rozdílu mezi oběma typy miniflorbalu. Více úspěšných přihrávek dosáhly týmy miniflorbalu 5+1 s aritmetickým průměrem 2,22 úspěšné přihrávky 1 týmu za 1 minutu. Týmy miniflorbalu 3+1 v této statistice nedosáhly ani 1 úspěšné přihrávky v aritmetickém průměru za 1 minutu (0,96), a výrazně zaostaly.

- Ve kterém druhu miniflorbalu bude více nepřesných přihrávek v přepočtu na 1 minutu utkání?

Statistiky nepřesných přihrávek obou miniflorbalů byly na rozdíl od těch úspěšných už více vyrovnané. Mírnou převahu v této nelichotivé statistice měly týmy miniflorbalu 5+1 (0,73). Týmy miniflorbalu 3+1 dosáhly 0,6 zkažené přihrávky za 1 minutu.

- Ve kterém druhu miniflorbalu bude větší počet uvolnění hráče s míčkem v přepočtu na 1 minutu utkání?

V posledním statistickém údaji má drobnou převahu miniflorbal 5+1 (0,31). Opět však jako u většiny statistických údajů nejde o výrazný rozdíl, činí pouze 0,06. Pro úplnost doplním, že hráči týmů miniflorbalu 3+1 dosahovali hodnoty 0,25 uvolnění hráče s míčkem za 1 minutu utkání.

Na základě výsledků vyšly těsné výsledky s minimálním rozdílem. Jedna statistika se však vymyká z těsných výsledků, a tou je statistika úspěšných přihrávek. Miniflorbal 5+1 zde dvojnásobně převyšuje výsledky miniflorbalu 3+1, a tak můžeme s jistotou říci, že je to klíčová statistika pro porovnání charakteristik miniflorbalu 3+1 a 5+1.

Z výsledků bych ještě zdůraznil statistiku střel na bránu, kde byl celkový aritmetický průměr týmů miniflorbalu 3+1 25 střel za zápas. Převyšovali tím týmy miniflorbalu 5+1, kteří měli 19,7 střel za zápas. Při přepočtu na 1 minutu utkání se však výsledky otočily, a většího aritmetického průměrného počtu dosáhly týmy miniflorbalu 5+1 (0,99) nad týmy miniflorbalu 3+1 (0,83). Tento výsledek byl překvapivý, z důvodu, že jsem očekával absolutní převahu miniflorbalu 3+1 v této statistice. Vedly mě k tomu rozměry hřiště, které je o mnoho menší v miniflorbalu 3+1, a také počet hráčů. Z těchto důvodů jsem si myslel, že mají hráči větší prostor na střelu, takže více střílí, v přepočtu na 1 minutu utkání, ale opak byl pravdou.

7 Souhrn

Hlavním cílem této bakalářské práce bylo zjistit míru diferenciací v herních činnostech týmu v miniflorbalu 3+1 a miniflorbalu 5+1 pomocí kvantitativní metody pozorování florbalových utkání mladších žáků v regionu Královéhradeckého a Pardubického kraje. Florbalová utkání jsem sledoval ve Sportovní hale Skalka v České Třebové v průběhu sezóny 2019/2020. Mladší žáky v této sezóně hráli hráči narození v letech 2007 a 2008, ale mohli nastupovat i hráči mladší (2009, 2010).

V dílčích cílech jsem zjišťoval specifika miniflorbalu 3+1 a miniflorbalu 5+1, analyzoval naměřená data ze všech pozorovaných utkání, a také zdůvodnil výsledky statistických údajů.

Pro zdůvodnění výsledků jsem vycházel z výzkumných otázek, které se týkaly přepočítání výsledků statistických údajů na 1 minutu utkání, z důvodu přesnějšího porovnání. Otázky byly následující: „Ve kterém druhu miniflorbalu bude více střel v přepočtu na 1 minutu utkání?“, „Ve kterém druhu miniflorbalu bude více blokových střel v přepočtu na 1 minutu utkání?“, „Ve kterém druhu miniflorbalu bude více úspěšných přihrávek v přepočtu na 1 minutu utkání?“, „Ve kterém druhu miniflorbalu bude více nepřesných přihrávek v přepočtu na 1 minutu utkání?“, „Ve kterém druhu miniflorbalu bude větší počet uvolnění hráče s míčkem v přepočtu na 1 minutu utkání?“.

V úkolech práce jsem analyzoval odbornou literaturu pro získání dostatek informací, abych mohl správně provést výzkum. S dalšími úkoly souvisel samotný výzkum, kdy jsem sbíral data z florbalových utkání. Data jsem později zpracovával do grafů a tabulek, ve kterých jsem porovnával jednotlivé herní výkony týmu v miniflorbalu 3+1 a miniflorbalu 5+1.

V převedení výsledků obou typů miniflorbalů na 1 minutu utkání vyšly ve statistických údajích těsné výsledky, až na jeden. Tím byla statistika úspěšných přihrávek, kde množství úspěšných přihrávek miniflorbalu 5+1 (2,22) dosahovalo více než dvojnásobného počtu, oproti miniflorbalu 3+1 (0,96). Z toho lze vyvodit, že je právě tato statistika klíčová. Velmi zajímavá je také statistika střel, kde jsem předpokládal, že bude mít v přepočtu na 1 minutu utkání vysokou převahu miniflorbal 3+1. Avšak opak byl pravdou, kdy tým miniflorbalu 3+1 měl pouze 0,83 střely za 1 minutu utkání, zatímco tým miniflorbalu 5+1 měl 0,99 střely za 1 minutu utkání.

8 Summary

The main goal of this bachelor thesis was to find out degree of differentiation in the game activities of the team in minifloorball 3+1 and minifloorball 5+1 using a quantitative method of observing floorball matches of category U13 in Královéhradecký and Pardubický region. I watched floorball matches in Sports hall Skalka in Česká Třebová during the season 2019/2020. The category U13 has been played this season by players born in 2007 and 2008, but younger players were allowed to play too (2009, 2010).

In partial goals I found out the specifics of minifloorball 3+1 and minifloorball 5+1, analyzed the measured data from all observed matches, and also explained the results of the statistics.

For explaining of the results, I based on research questions, which related to the recalculation of the result of statistics for 1 minute of the match, due to more accurate comparison. Questions was following: „In which type of minifloorball will be more shots per 1 minute of the match?“, „In which type of minifloorball will be more blocked shots per 1 minute of the match?“, „In which type of minifloorball will be more successful passes per 1 minute of the match?“, „In which type of minifloorball will be more inaccurate passes per 1 minute of the match?“, In which type of minifloorball will be higher number of releases of the player with the ball per 1 minute of the match?“

In the tasks of the work, I analyzed the literature to obtain enough informations, to be able to make research properly. Other tasks were related to the research itself, when I collected data from floorball matches. I later processed data into graphs and tables, in which I compared each game performance of the team in minifloorball 3+1 and minifloorball 5+1.

After converting the results of both types of minifloorball per 1 minute of the match, the statistics showed close results, except for one. It was the statistics of successful passes, where the number of successful passes of the minifloorball 5+1 (2.22) reached more than double the number, against to the minifloorball 3+1 (0.96). From this, we can deduce, that this is the key statistics of comparison. Very interesting was also the statistics of shots, where I assumed that in recalculation per 1 minute of the match will have a high predominance minifloorball 3+1. However, the opposite was true, when the team of minifloorball 3+1 had only 0.83 shots per 1 minute of the match, while the team of minifloorball 5+1 had 0.99 shots in 1 minute of play.

9 Referenční seznam

- Aro, J. (2019). *Floorball Practices and Drills*. Norderstedt: Books on Demand.
- Avery. (2013). The 10 Shortest Players in NBA History. Retrieved 5. 4. 2020 from World Wide Web : <https://www.sportsmanagementdegreehub.com/the-10-shortest-players-in-nba-history/>
- Balyi, I., Way, R., & Higgs, C. (2013). *Long-term athlete development*. Champaign: Human Kinetics.
- Bedřich, L. (2006). *Fotbal: rituální hra moderní doby*. Brno: Masarykova univerzita.
- Brack, R. (2002). *Sportspielspezifische Trainingslehre*. Hamburg: Czwalina.
- Bukač, L. (2005). *intelekt, učení, dovednosti & koučování v ledním hokeji*. Praha: Olympia.
- Bukač, L. (2013). *Trénink herní přirozenosti - kouzlo hráčského naturelu*. Praha: Grada.
- Bunc, V. (2008). Výzkumná základna sportovního tréninku. In J. Dovalil & M. Chaloupecká (Eds.), *Současný sportovní trénink* (pp. 15–18). Praha: Olympia.
- Čáp, J., & Mareš, J. (2007). *Psychologie pro učitele*. Praha: Portál.
- Český florbal. (2014). *Co je florbal*. Retrieved 8. 4. 2020 from the World Wide Web: <https://www.ceskyflorbal.cz/cfbu/informacni-deska/co-je-florbal>
- Český florbal. (2018a). *Pravidla florbalu*. Retrieved 8. 4. 2020 from the World Wide Web: <http://www.floorball.org/pages/EN/Material-Regulations>
- Český florbal. (2018b). *Rozhodčí*. Retrieved 10. 4. 2020 from the World Wide Web: <https://www.ceskyflorbal.cz/rozhodci>
- Chang, M. (2015). *Principles of scientific methods*. Boca Raton: CRC Press.
- Culver, D. M., Gilbert, W. D., & Trudel, P. (2003). A Decade of Qualitative Research in Sport Psychology Journals: 1990-1999. *The Sport Psychologist*, 17(1), 1–15. <https://doi.org/10.1123/tsp.17.1.1>
- Dewazien, K. (2005). Trénink mladých fotbalistů. *Tělesná Výchova a Sport Mládeže*, č. 5(71), 24.

- Dobry, L. (2005). Proč děti potřebují soutěže pro družstva s menším počtem hráčů. *Tělesná Výchova a Sport Mládeže*, č. 6(71), 36.
- Dobry, Lubomir. (2005). O týmovém herním výkonu pro trenéry mládeže. *Tělesná Výchova a Sport Mládeže*, č. 6(71), 31.
- Dovalil, J., Choutka, M., Svoboda, B., Hošek, V., Perič, T., Potměšil, J., ... Bunc, V. (2009). *Výkon a trénink ve sportu*. Praha: Nakladatelství Olympia.
- Dovalil, J., & Jansa, P. (2009). *Sportovní Příprava*. Praha: Centrum celoživotního vzdělávání UK FTVS.
- Emrich, A. (2001). *Spielend Handball Lernen in Schule und Verein*. Wiebelsheim: Limpert.
- Ferjenčík, J. (2000). *Úvod do metodologie psychologického výzkumu: jak zkoumat lidskou duši*. Praha: Portál.
- Gendron, D., & Stenlund, V. K. (2003). *Coaching hockey successfully*. Champaign: Human Kinetics.
- Hůlka, K., & Tomajko, D. (2007). Jak efektivně přistupovat k výuce sportovních her. *Zborník Vedeckých Prác Katedry Hier FTVŠ UK, č.8*, 32–36.
- Kolář, P. (2018). *Labyrint pohybu*. Praha: Vyšehrad.
- Kovářová, L., & Kovář, K. (2014). Trénink dětí v triatlonu. *Tělesná Výchova a Sport Mládeže*, 80.
- Křištofič, J. (2006). *Pohybová příprava dětí: Koordinační a kondiční gymnastická cvičení*. Praha: Grada Publishing.
- Kučera, M., Kolář, P., & Dylevský, I. (2011). *Dítě, sport a zdraví*. Praha: Galén.
- Kysel, J. (2010). *Florbal: kompletní průvodce*. Praha: Grada Publishing.
- Langmeier, J., & Krejčířová, D. (2006). *Vývojová psychologie*. Praha: Grada Publishing.
- Linderová, I., Scholz, P., & Munduch, M. (2016). *Úvod do metodiky výzkumu*. Jihlava: Vysoká škola polytechnická Jihlava.
- Machová, J. (2016). *Biologie člověka pro učitele*. Praha: Karolinum.

- Martens, R. (2006). *Úspěšný trenér*. Praha: Grada Publishing.
- Martínková, Z. (2009). *Florbal: praktický průvodce tréninkem mládeže*. Praha: Česká florbalová unie.
- Nikodým, J. (2006). *Teorie a didaktika sportovních her*. Brno: Masarykova univerzita.
- Perič, T. (2008). *Sportovní příprava dětí*. Praha: Grada.
- Perič, T. (2011). Sportovní příprava dětí. In L. Houdek (Ed.), *Dítě, sport a zdraví* (pp. 85–96). Praha: Galén.
- Perič, T., & Březina, J. (2019). *Jak najít a rozvíjet sportovní talent: průvodce sportováním dětí pro rodiče i trenéry*. Praha: Grada Publishing.
- Perič, T., Levitová, A., & Petr, M. (2012). *Sportovní příprava dětí*. Praha: Grada Publishing.
- Psotta, R., & Velenský, M. (2009). *Základy didaktiky sportovních her*. Praha: Karolinum.
- Riegerová, J., Přidalová, M., & Ulbrichová, M. (2006). *Aplikace fyzické antropologie v tělesné výchově a sportu*. Olomouc: Hanex.
- Schnabel, G., Harre, D., & Borde, A. (1997). *Trainingswissenschaft: Leistung - Training - Wettkampf*. Berlin: Sportverlag.
- Skružný, Z. (2005). *Florbal: technika, trénink, pravidla hry*. Praha: Grada.
- Süss, V. (2006). *Význam indikátorů herního výkonu pro řízení tréninkového procesu*. Praha: Karolinum.
- Švaříček, R., & Šedřová, K. (2007). *Kvalitativní výzkum v pedagogických vědách*. Praha: Portál.
- Táborský, F. (2009). Metodologická východiska pozorování a hodnocení herního výkonu. In *Hodnocení herního výkonu ve sportovních hrách* (p. 243). Praha: Karolinum.
- Thompson, J. (2017). *Trénink na druhou - výchova k úspěchu ve sportu i v životě*. Praha: Mladá fronta.
- Tod, D., Thatcher, J., & Rahman, R. (2012). *Psychologie sportu*. Praha: Grada Publishing.

- Vaněk, M., Hošek, V., & Svoboda, B. (1974). *Studie osobnosti ve sportu*. Praha: Universita Karlova.
- Votík, J., Zalabák, J., Bursová, M., & Šrámková, P. (2011). *Fotbalový trenér*. Praha: Grada.
- Zháněl, J., Hellebrandt, V., & Sebera, M. (2014). *Metodologie výzkumné práce*. Brno: Masarykova univerzita.
- Zlatník, D., & Pačes, P. (2004). *Florbalový trénink v praxi: herní činnosti jednotlivce*. Praha: Česká florbalová unie.

10 Přílohy

- 1) Záznamový protokol pro pozorování florbalových utkání
- 2) Tabulka počtu střel na bránu
- 3) Tabulka počtu zblokováných střel
- 4) Tabulka počtu úspěšných přihrávek
- 5) Tabulka počtu nepřesných přihrávek
- 6) Tabulka počtu faulů
- 7) Tabulka počtu trestů
- 8) Tabulka počtu uvolnění hráče s míčkem

Zápis z utkání „velkého florbalu“ / „malého florbalu“ (nehodící škrtnout)			
Týmy:		:	
Výsledek zápasu:		:	
Tým:		Tým:	
Počet střel:		Počet střel:	
Počet blokov. střel:		Počet blokov. střel:	
Počet přihrávek:		Počet přihrávek:	
Počet nepřes. přihrávek:		Počet nepřes. přihrávek:	
Počet faulů:		Počet faulů:	
Počet trestů/nájezdů:		Počet trestů/nájezdů:	
Počet uvolnění hráče s míčem:		Počet uvolnění hráče s míčem:	

Počet střel: Střely, které šly na bránu, nebo se dotkly brankové konstrukce nebo max půlmetru vedle brány.

Počet blokováných střel: Střely, které obránci soupeře zastaví nebo odkloní mimo svou bránu tělem nebo hokejkou.

Počet přihrávek: Přihrávky, které jsou přesné, tudíž směřují od hráče ke spoluhráči.

Počet nepřesných přihrávek: Přihrávky, které zachytí soupeř, nebo když míček skončí za mantinelem.

Počet faulů: Fauly, drobné přestupky, po kterých následuje standartní situace.

Počet trestů/nájezdů: Větší tresty, po kterých je rozhodčím nařízeno trestné střelení nebo vyloučení.

Počet uvolnění hráče s míčem: Úspěšný přechod hráče s míčkem v souboji 1v1.

Čas hráče na hřišti: Vybrat si 1-2 hráče z každého týmu, a u nich stopovat čas pobytu na hřišti.

Tabulka 12 - Počet střel týmu/zápas

MINIFLORBAL 3+1				MINIFLORBAL 5+1			
	Tým „A“	Tým „B“	Aritmetický průměr		Tým „A“	Tým „B“	Aritmetický průměr
Protokol č.1	27	16	21,5	Protokol č.1	16	16	16
Protokol č.2	22	21	21,5	Protokol č.2	13	30	21,5
Protokol č.3	28	25	26,5	Protokol č.3	26	9	17,5
Protokol č.4	31	18	24,5	Protokol č.4	17	22	19,5
Protokol č.5	20	26	23	Protokol č.5	20	17	18,5
Protokol č.6	23	29	26	Protokol č.6	28	22	25
Protokol č.7	28	33	30,5	Protokol č.7	15	21	18
Protokol č.8	15	34	24,5	Protokol č.8	23	21	22
Protokol č.9	24	19	21,5	Protokol č.9	16	27	21,5
Protokol č.10	17	26	21,5	Protokol č.10	17	19	18
Protokol č.11	28	29	28,5	Protokol č.11	24	21	22,5
Protokol č.12	35	25	30	Protokol č.12	19	14	16,5
Celkem	298	301	25	Celkem	234	239	19,7

Tabulka 13 - Počet blokováných střel týmu/utkáni

MINIFLORBAL 3+1				MINIFLORBAL 5+1			
	Tým „A“	Tým „B“	Aritmetický průměr		Tým „A“	Tým „B“	Aritmetický průměr
Protokol č.1	8	4	6	Protokol č.1	4	6	5
Protokol č.2	14	8	11	Protokol č.2	3	2	2,5
Protokol č.3	13	10	11,5	Protokol č.3	5	2	3,5
Protokol č.4	5	9	7	Protokol č.4	8	5	6,5
Protokol č.5	11	10	10,5	Protokol č.5	6	7	6,5
Protokol č.6	6	8	7	Protokol č.6	3	5	4
Protokol č.7	11	7	9	Protokol č.7	9	7	8
Protokol č.8	7	13	10	Protokol č.8	11	5	8
Protokol č.9	12	15	13,5	Protokol č.9	4	6	5
Protokol č.10	6	12	9	Protokol č.10	7	4	5,5
Protokol č.11	13	11	12	Protokol č.11	2	5	3,5
Protokol č.12	9	7	8	Protokol č.12	8	3	5,5
Celkem	115	114	9,5	Celkem	70	57	5,3

Tabulka 14 - Počet úspěšných přihrávek tým/utkáni

MINIFLORBAL 3+1				MINIFLORBAL 5+1			
	Tým „A“	Tým „B“	Aritmetický průměr		Tým „A“	Tým „B“	Aritmetický průměr
Protokol č.1	31	18	24,5	Protokol č.1	37	35	36
Protokol č.2	31	24	27,5	Protokol č.2	40	28	34
Protokol č.3	29	34	31,5	Protokol č.3	36	55	45,5
Protokol č.4	23	28	25,5	Protokol č.4	38	45	41,5
Protokol č.5	33	39	36	Protokol č.5	51	43	47
Protokol č.6	27	36	31,5	Protokol č.6	57	39	48
Protokol č.7	30	26	28	Protokol č.7	36	44	40
Protokol č.8	32	29	30,5	Protokol č.8	49	58	53,5
Protokol č.9	41	32	36,5	Protokol č.9	50	55	52,5
Protokol č.10	19	26	22,5	Protokol č.10	39	46	42,5
Protokol č.11	27	23	25	Protokol č.11	44	42	43
Protokol č.12	31	25	28	Protokol č.12	57	42	49,5
Celkem	354	340	28,9	Celkem	534	532	44,4

Tabulka 15 - Počet nepřesných přihrávek tým/utkáni

MINIFLORBAL 3+1				MINIFLORBAL 5+1			
	Tým „A“	Tým „B“	Aritmetický průměr		Tým „A“	Tým „B“	Aritmetický průměr
Protokol č.1	17	16	16,5	Protokol č.1	21	20	20,5
Protokol č.2	14	18	16	Protokol č.2	13	9	11
Protokol č.3	13	19	16	Protokol č.3	8	21	14,5
Protokol č.4	11	13	12	Protokol č.4	18	15	16,5
Protokol č.5	18	16	17	Protokol č.5	14	18	16
Protokol č.6	21	16	18,5	Protokol č.6	10	13	11,5
Protokol č.7	15	22	18,5	Protokol č.7	7	12	9,5
Protokol č.8	17	18	17,5	Protokol č.8	16	11	13,5
Protokol č.9	19	24	21,5	Protokol č.9	12	17	14,5
Protokol č.10	22	13	17,5	Protokol č.10	11	19	15
Protokol č.11	25	20	22,5	Protokol č.11	12	15	13,5
Protokol č.12	18	26	22	Protokol č.12	16	23	19,5
Celkem	210	221	18	Celkem	158	193	14,6

Tabulka 16 - Počet faulů týmu/utkání

MINIFLORBAL 3+1				MINIFLORBAL 5+1			
	Tým „A“	Tým „B“	Aritmetický průměr		Tým „A“	Tým „B“	Aritmetický průměr
Protokol č.1	4	5	4,5	Protokol č.1	6	6	6
Protokol č.2	3	1	2	Protokol č.2	1	3	2
Protokol č.3	2	6	4	Protokol č.3	3	8	5,5
Protokol č.4	7	3	5	Protokol č.4	6	7	6,5
Protokol č.5	5	5	5	Protokol č.5	12	9	10,5
Protokol č.6	4	6	5	Protokol č.6	8	9	8,5
Protokol č.7	3	7	5	Protokol č.7	5	8	6,5
Protokol č.8	3	4	3,5	Protokol č.8	6	6	6
Protokol č.9	1	5	3	Protokol č.9	10	7	8,5
Protokol č.10	7	9	8	Protokol č.10	5	7	6
Protokol č.11	2	6	4	Protokol č.11	9	4	6,5
Protokol č.12	7	4	5,5	Protokol č.12	5	7	6
Celkem	48	61	4,5	Celkem	76	81	6,5

Tabulka 17 - Počet trestů týmu/utkání

MINIFLORBAL 3+1				MINIFLORBAL 5+1			
	Tým „A“	Tým „B“	Aritmetický průměr		Tým „A“	Tým „B“	Aritmetický průměr
Protokol č.1	1	0	0,5	Protokol č.1	0	0	0
Protokol č.2	0	0	0	Protokol č.2	0	0	0
Protokol č.3	2	1	1,5	Protokol č.3	1	0	0,5
Protokol č.4	0	2	1	Protokol č.4	1	2	1,5
Protokol č.5	0	0	0	Protokol č.5	1	0	0,5
Protokol č.6	1	1	1	Protokol č.6	2	0	1
Protokol č.7	3	1	2	Protokol č.7	1	1	1
Protokol č.8	0	1	0,5	Protokol č.8	0	0	0
Protokol č.9	3	2	2,5	Protokol č.9	0	1	0,5
Protokol č.10	0	0	0	Protokol č.10	0	0	0
Protokol č.11	1	0	0,5	Protokol č.11	1	0	0,5
Protokol č.12	2	2	2	Protokol č.12	0	2	1
Celkem	13	10	1	Celkem	7	6	0,5

Tabulka 18 - Počet uvolnění hráče s míčkem týmu/utkání

MINIFLORBAL 3+1				MINIFLORBAL 5+1			
	Tým „A“	Tým „B“	Aritmetický průměr		Tým „A“	Tým „B“	Aritmetický průměr
Protokol č.1	7	3	5	Protokol č.1	3	8	5,5
Protokol č.2	6	6	6	Protokol č.2	8	6	7
Protokol č.3	8	10	9	Protokol č.3	8	3	5,5
Protokol č.4	9	6	7,5	Protokol č.4	7	9	8
Protokol č.5	8	7	7,5	Protokol č.5	6	5	5,5
Protokol č.6	4	10	7	Protokol č.6	5	3	4
Protokol č.7	6	9	7,5	Protokol č.7	6	6	6
Protokol č.8	3	5	4	Protokol č.8	8	4	6
Protokol č.9	9	5	7	Protokol č.9	3	9	6
Protokol č.10	9	8	8,5	Protokol č.10	8	7	7,5
Protokol č.11	11	9	10	Protokol č.11	9	7	8
Protokol č.12	12	7	9,5	Protokol č.12	5	3	4
Celkem	92	85	7,4	Celkem	76	70	6,1